

บทความวิจัย

เรื่อง ศึกษาการกำเนิดอักษรเกาหลีผ่านละครชุด Tree with deep rooted

โดย

นางสาวพัชริดา คลองชุต

รหัสนักศึกษา 05590572

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษาศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2562

ลิขสิทธิ์ของอักษรศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อบทความวิจัย	ศึกษาการกำเนิดอักษรเกาหลีผ่านละครชุด Tree with deep rooted
ผู้เขียน	นางสาวพัชรिता คลองขุด
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	อาจารย์ ดร.เพชรดา ชุนอ่อน
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่อง “ศึกษาการกำเนิดอักษรเกาหลีผ่านละครชุด Tree with deep rooted” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการเมือง และสังคมในสมัยพระเจ้าเซจงมหาราชที่มีผลต่อการประดิษฐ์อักษรเกาหลี อีกทั้งศึกษาการประดิษฐ์อักษรเกาหลีที่ปรากฏในละครชุด Tree with deep rooted โดยมีวิธีการศึกษาจากหลักฐานเอกสารประกอบด้วยเอกสารภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ทั้งรูปแบบงานวิจัย บทความและการรวบรวมข้อมูลจากสื่อออนไลน์

ผลการศึกษาพบว่าสภาพการเมืองและสังคมในรัชสมัยของพระเจ้าเซจงมีผลต่อการประดิษฐ์อักษรเกาหลี เนื่องจากมีการต่อต้านและการวิจารณ์อย่างรุนแรงเกี่ยวกับการประดิษฐ์อักษรจากขุนนางฝ่ายตรงข้ามซึ่งวิจารณ์ว่าตัวอักษรฮันกิลเป็นอักษรที่เข้าใจได้ง่ายเกินไป จะทำให้ผู้คนจะตกอยู่ในความเกียจคร้านและไม่เคยพยายามเรียนรู้ และยังมองว่าการประดิษฐ์อักษรใหม่นี้ถือเป็นการทำลายและดูหมิ่นประเพณีและอำนาจอันยาวนานของการใช้งานตัวอักษรจีนในระบบการเขียน ทำให้สภาพการเมืองและสังคมในสมัยนั้นเกิดความวุ่นวายจนขุนนางแตกเป็นสองฝ่าย คือ ฝ่ายที่ช่วยพระเจ้าเซจงประดิษฐ์อักษร และฝ่ายที่ต่อต้านการประดิษฐ์อักษร และจากการศึกษาการประดิษฐ์อักษรเกาหลีผ่านละครชุดเรื่อง Tree with deep rooted พบว่าละครได้นำเสนอตั้งแต่กระบวนการสร้างและออกแบบตัวอักษรเกาหลีที่ได้จากการเรียนรู้มาจากการออกเสียงโดยธรรมชาติของคน โดยพระเจ้าเซจงได้ศึกษาเสียงธรรมชาติและการเล่นเสียงพูดคำต่าง ๆ เพื่อจัดกลุ่มการออกเสียงที่เปล่งออกมาจากปากและทำการกำหนดเป็นตัวอักษรแต่ละตัว ทั้งนี้ละครยังได้นำเสนอให้เห็นถึงผลกระทบทางการเมืองของการคิดจะประดิษฐ์ตัวอักษรใหม่ขึ้นมา

คำสำคัญ : การประดิษฐ์อักษรเกาหลี, อักษรฮันกิล, พระเจ้าเซจงมหาราช, Tree with deep rooted

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่องศึกษาการกำเนิดอักษรเกาหลีผ่านละครชุด Tree with deep rooted เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450112 การศึกษาเอกเทศ (INDEPENDENT STUDY)

บทความวิจัยชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการกรุณาอย่างสูงจากอาจารย์ ดร.เพชรดา ชุนอ่อน อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอบคุณครอบครัว จี ชุน นิ่ง ยีม เจล พลอย ตึกตา แพรว และมิตรสหายทุกคนที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ ตลอดจนให้กำลังใจ ขอขอบคุณคุณชง มินโฮ ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้

พัชริดา คลองขุด

สารบัญ

บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญรูปภาพ.....	ค
สารบัญตาราง.....	ง
ศึกษาการกำเนิดอักษรเกาหลีผ่านละครชุด Tree with deep rooted.....	1
บรรณานุกรม	43
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	45

สารบัญรูปภาพ

ภาพที่ 1	พยัญชนะที่ได้แนวคิดจากรูปร่างของอวัยวะที่ใช้ออกเสียง.....	17
ภาพที่ 2	การประสมอักษรของคำว่า 한글.....	19
ภาพที่ 3	ภาพโฆษณาละครชุดเรื่อง Tree with deep roots	21
ภาพที่ 4	ความนิยมของละครชุดเรื่อง Tree with deep roots.....	22
ภาพที่ 5	องค์ชายลีโท หรือ พระเจ้าเซจงมหาราช.....	22
ภาพที่ 6	คังเซยุน หรือ ตีลบุก.....	23
ภาพที่ 7	โซอี หรือ ทาม.....	24
ภาพที่ 8	จงกึจุน หรือ คาร็อน.....	24
ภาพที่ 9	มูฮยูล.....	25
ภาพที่ 10	องค์ชายกวางพยอง.....	26
ภาพที่ 11	ข้อความ กุน มิ นา ยก ซอล ที่พบในเหตุการณ์ฆาตกรรมบัณฑิตยุนพิล.....	28
ภาพที่ 12	พระเจ้าเซจงนำเสนอตัวอักษรใหม่ให้กับบัณฑิตเพื่อทดลองการใช้งาน.....	28
ภาพที่ 13	การผ่าศพเพื่อศึกษาอวัยวะที่ก่อให้เกิดเสียง.....	29
ภาพที่ 14	ภาพวาดอวัยวะที่ทำให้เกิดเสียง.....	29
ภาพที่ 15	พระเจ้าเซจงคิดค้นตัวอักษรที่มีเสียงออกจากคอ.....	30
ภาพที่ 16	พระเจ้าเซจงประชุมคยองย็อนกับเหล่าขุนนางเรื่องการปฏิรูปกฎหมายภาษาฮัลลึ.....	30
ภาพที่ 17	พระเจ้าเซจงเสด็จไปยังหมู่บ้านที่มีโรคระบาด.....	31
ภาพที่ 18	พระเจ้าเซจงกลับมาศึกษาตัวอักษรให้เข้าใจง่ายมากขึ้น.....	32
ภาพที่ 19	การออกแบบสระของอักษรเกาหลี.....	32
ภาพที่ 20	การออกแบบสระของอักษรเกาหลี.....	33
ภาพที่ 21	อักษรเกาหลี.....	33
ภาพที่ 22	ชอกโบซองจอนหรือหนังสือพุทธประวัติ.....	34
ภาพที่ 23	สุนมินจงอึม.....	34
ภาพที่ 24	ส่งนางกำนัลไปเผยแพร่อักษรให้แก่ชาวบ้านตามท้องถิ่นต่าง ๆ.....	35
ภาพที่ 25	พระเจ้าเซจงประกาศกับคณะสภาเสนาบดีว่าจะประกาศใช้ตัวอักษรวันที่ 9 ตุลาคม.....	35
ภาพที่ 26	บทนำในสุนมินจงอึม.....	36

ภาพที่ 27	พระเจ้าเซจงประกาศใช้ตัวอักษรใหม่.....	36
ภาพที่ 28	แม่พิมพ์ตัวอักษรใหม่ที่พระเจ้าเซจงให้บัณฑิตยุนพิลศึกษา.....	37
ภาพที่ 29	การประชุมคยองย็อนเกี่ยวกับข่าวลือเรื่องการประดิษฐ์อักษร.....	38
ภาพที่ 30	การประท้วงไม่ให้มีการประดิษฐ์อักษรของเหล่าบัณฑิตและขุนนาง.....	39
ภาพที่ 31	ขุนนางยื่นข้อเสนอกับพระเจ้าเซจง.....	39
ภาพที่ 32	บัณฑิตขงจื้อออกมาประท้วงเรื่องการประดิษฐ์อักษรใหม่จากการที่ทดสอบเข้าราชการได้ อันดับหนึ่งได้.....	40

สารบัญตาราง

ตาราง 1 รูปแบบการประสมอักษรอันกิล.....19

ศึกษาการกำเนิดอักษรเกาหลีผ่านละครชุด Tree with deep rooted

บทนำ

ละครโทรทัศน์หรือภาพยนตร์อิงประวัติศาสตร์นับเป็นหนึ่งในสื่อบันเทิงที่เป็นสินค้าทางวัฒนธรรมที่เห็นเป็นรูปธรรมมากที่สุด มีการถ่ายทอดวัฒนธรรมผ่านผลงานในรูปแบบละครโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ ทั้งทางด้านอาหาร เทศกาล พิธีกรรม ภาษา วิถีชีวิต การแต่งกาย ขนบธรรมเนียม ประเพณี ความเชื่อ โลกทัศน์และประเด็นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม โดยนำเหตุการณ์ในอดีตมาสร้างเป็นเรื่องราว เพื่อให้ความรู้ทางด้านประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และความบันเทิงแก่ผู้ชม

ประวัติศาสตร์ถือเป็นแหล่งวัตถุดิบสำหรับการทำละครหรือภาพยนตร์ได้ทุกแนว ผู้กำกับจะต้องเล่าเรื่องราวในอดีตให้คนในปัจจุบันรับรู้ได้ โดยการพยายามทำให้คนดูยอมรับเงื่อนไขและเหตุผลต่าง ๆ ของสังคมอดีตให้ได้เพื่อติดตามเรื่องนั้นโดยไม่รู้สึกรู้สาคำ ซึ่งต้องไม่บิดเบือนหรือเอาค่านิยมร่วมสมัยไปตีความอดีต ดังนั้น ละครหรือภาพยนตร์อิงประวัติศาสตร์จึงเป็นสื่อที่นำเรื่องราวที่เป็นข้อเท็จจริงในอดีตมาถ่ายทอด มีการปรับแต่งและสอดแทรกความคิดหรือจินตนาการของผู้แต่งเพื่อให้เกิดสนุกสนาน บางครั้งจึงมีเนื้อหาเกินเลยจากข้อเท็จจริงในประวัติศาสตร์

ในส่วนของประเทศเกาหลีนั้น ซึ่งเป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมและความเป็นมาทางประวัติศาสตร์ยาวนาน ทำให้ประวัติศาสตร์เกาหลีถูกนำมาสร้างเป็นละครชุดจำนวนมาก โดยเฉพาะในยุคโซซอนเป็นยุคที่มีความเจริญรุ่งเรืองทางด้านวัฒนธรรม จึงนำมาสร้างเป็นละครชุดอิงประวัติศาสตร์มากกว่ายุคอื่น ๆ ในประวัติศาสตร์เกาหลี ซึ่งละครชุดเรื่อง “Tree with deep rooted” ก็เป็นอีกหนึ่งเรื่องที่เนื้อเรื่องอิงประวัติศาสตร์ในสมัยพระเจ้าเซจง (ค.ศ.1418-1450) โดยละครนำเสนอเรื่องราวความพยายามในการประดิษฐ์อักษรเกาหลี และความขัดแย้งทางการเมืองในราชสำนักที่มีความคิดต่างกันในด้านการปกครอง

ละครชุดอิงประวัติศาสตร์เรื่อง Tree with deep rooted ได้ถ่ายทอดถึงความสำคัญของการมีตัวอักษรเกาหลีที่ใช้มาจนถึงทุกวันนี้ โดยนำเสนอตั้งแต่กระบวนการสร้างและออกแบบตัวอักษรเกาหลีไปจนถึงวิธีการออกเสียง ทั้งนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบรอบด้านของการคิดจะประดิษฐ์ตัวอักษร ผู้วิจัยจึงสนใจและเห็นว่าละครชุดเรื่อง Tree with deep rooted จะสามารถทำให้ศึกษาและเข้าใจบริบททางสังคมและสภาพทางการเมืองในประวัติศาสตร์ช่วงค.ศ.1418-1450 ซึ่งเป็นช่วงรัชสมัยของพระเจ้าเซจงมหาราชที่มีความรุ่งเรืองทางศิลปวัฒนธรรมมากที่สุดในอาณาจักรโซซอน รวมทั้งยังสามารถเชื่อมโยงประวัติศาสตร์ที่ปรากฏในเนื้อหาของละครชุดเรื่องนี้ได้มากขึ้น

ดังนั้น วัตถุประสงค์ในการศึกษาบทความนี้มี 2 ประการ คือ เพื่อศึกษาสภาพการเมือง และสังคมในสมัยพระเจ้าเชงมหาราชที่มีผลต่อการประดิษฐ์อักษรเกาหลี และเพื่อศึกษาการประดิษฐ์อักษรเกาหลีที่ปรากฏในละครชุด Tree with deep rooted

อาณาจักรโชซอน

ในช่วงปลายของอาณาจักรโครยอนนั้นกลับประสบปัญหาการรุกรานของโจรสลัดญี่ปุ่นและการรุกรานของราชวงศ์หมิง ทำให้ฝ่ายทหารมีอำนาจมากขึ้นโดยได้รับการสนับสนุนจากกองทัพและเหล่าขุนนางในราชสำนักจำนวนมากจนนำไปสู่การยึดอำนาจจากพระเจ้าคังยาง (ค.ศ.1389-1392) แห่งราชวงศ์โครยอ และได้มีการประกาศสิ้นสุดอาณาจักรโครยอในปีค.ศ.1392 นายพลอีซองกเยซึ่งเป็นผู้นำฝ่ายทหารก็ได้สถาปนาตนขึ้นเป็นปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์โชซอนมีพระนามว่า “พระเจ้าแทโจ” (ค.ศ.1392-1398) และในอีก 2 ปีต่อมาได้ย้ายเมืองหลวงจากเมืองเกซองมาที่เมืองฮันยาง หรือ กรุงโซลในปัจจุบัน ซึ่งการก่อตั้งราชวงศ์ใหม่และการย้ายเมืองหลวงไปในที่แห่งใหม่นี้ นับว่าเป็นการเริ่มต้นยุคสมัยใหม่ที่เรียกว่า “ยุคโชซอน” มีความหมายว่า ดินแดนที่มีแต่ความสดชื่นหรือดินแดนที่สงบยามเช้า

อาณาจักรโชซอนปกครองด้วยราชวงศ์อี หรือเรียกว่า ราชวงศ์โชซอน ซึ่งเป็นราชวงศ์ที่ปกครองด้วยระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ มีกษัตริย์ทั้งสิ้น 26 พระองค์ ราชวงศ์โชซอนปกครองประเทศตั้งแต่ค.ศ.1392-1910 เป็นระยะเวลา 518 ปี ซึ่งเป็นราชวงศ์ที่ปกครองประเทศเกาหลียาวนานที่สุดจนกระทั่งถูกญี่ปุ่นยึดครองเป็นอาณานิคม และจากระยะเวลาที่ยาวนานของการปกครองนี้เอง ทำให้อาณาจักรโชซอนมีการพัฒนาอย่างมากทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมตลอดจนจารีตประเพณีต่าง ๆ

สังคมโชซอนภายใต้อิทธิพลของจีน

อิทธิพลของจีนมีผลต่อเกาหลีตั้งแต่สมัยยุคเผ่าและอาณาจักรโชซอนโบราณในช่วง 300-400 ปีก่อนคริสตกาล สมัยสามอาณาจักรสำคัญ ได้แก่ อาณาจักรโกคูรยอ อาณาจักรแพ็กเจ และอาณาจักรซิลลา สมัยอาณาจักรโครยอ สมัยอาณาจักรโชซอน ตลอดจนสมัยปัจจุบัน ประเทศเกาหลีในอดีตนั้นตกเป็นเมืองขึ้นของจีนและได้รับเอกราชหลายครั้งตลอดระยะเวลาก่อนที่จะถูกญี่ปุ่นยึดครองในช่วงปลายอาณาจักรโชซอน

ในสมัยยุคเผ่าและอาณาจักรโซซอนโบราณในช่วง 300-400 ปีก่อนคริสตกาลเคยตกเป็นเมืองขึ้นของจีน ซึ่งการตกเป็นเมืองขึ้นของจีนนี้เองทำให้ได้รับอิทธิพลทางวัฒนธรรมจากจีน ไม่ว่าจะเป็นตัวอักษร และศาสนา โดยเฉพาะศาสนาพุทธและขงจื้อ

อิทธิพลของจีนเริ่มเข้ามามีบทบาทมากขึ้นในสมัยสามอาณาจักรสำคัญ โดยอาณาจักรโกคูรยอเป็นอาณาจักรแรก ๆ ที่ติดต่อและรับเอาวัฒนธรรมจากจีน มีการจัดตั้งโรงเรียน “แทฮัก” เพื่อสอนภาษาจีนและคำสอนของขงจื้อให้แก่ชนชั้นขุนนาง โดยนำเอาอักษรานุกรมจีนมาใช้ในการเรียนการสอน มีการเผยแพร่ความคิดแบบขงจื้ออย่างแพร่หลายในสังคม และยังมีการบินทีกและรวบรวมเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ในแต่ละราชวงศ์โดยใช้ระบบภาษาและการเขียนเหมือนกับของจีน ในสมัยอาณาจักรแพ็กเจเริ่มทำการบันทึกประวัติศาสตร์เป็นภาษาจีน เรียกว่า ซอกกี ซึ่งนำไปสู่การบันทึกประวัติศาสตร์ในลักษณะเดียวกันอีก เช่น บันทึกแพ็กเจกี ประวัติศาสตร์แพ็กเจ และประวัติศาสตร์แพ็กเจใหม่ เป็นต้น ทั้งนี้พุทธศาสนาก็ได้รับการยอมรับให้เป็นศาสนาหลักของอาณาจักรแพ็กเจด้วยการเข้ามาเผยแพร่โดยพระภิกษุนามว่า “มารานันทา” เดินทางจากอาณาจักรจีนทางใต้ของจีนมายังอาณาจักรแพ็กเจ ส่วนในสมัยอาณาจักรซิลลาเล็กรับวัฒนธรรมจีนเพียงบางส่วน เช่น ระบบภาษาเขียนของจีน ได้มีการคิดค้นระบบฮีดูโดยดัดแปลงจากตัวอักษรจีนด้วยการนำตัวอักษรจีนมาใช้ในประโยคเกาหลีและใส่ตัวอักษรฮีดูลงท้ายประโยค เพื่อใช้บันทึกบทกวีและบทเพลงของเกาหลี นับเป็นจุดเริ่มแรกของการประดิษฐ์อักษรเกาหลีในเวลาต่อมา มีการจัดตั้งสถาบันการศึกษาแห่งแรกในค.ศ.682 เรียกว่า คูกัก เพื่อใช้เป็นที่อบรมบุตรหลานของชนชั้นขุนนางที่มีอายุตั้งแต่ 15-30 ปี เน้นการเรียนการสอนตามคำสอนของขงจื้อ และรับเอาระบบขุนนางแบบจีนมาใช้ในผสมผสานกับวัฒนธรรมการปกครองแบบชนเผ่าเดิมของตนเอง ในช่วงที่สมัยสามอาณาจักรสำคัญของเกาหลีรับอิทธิพลจากจีนเข้ามานั้น ยังไม่มีภาษาเขียนเป็นของตนเอง วรรณกรรมตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงศตวรรษที่ 15 จึงเป็นงานวรรณกรรมที่บันทึกโดยใช้ภาษาจีนเป็นหลัก เนื่องจากสังคมจีนมีความก้าวหน้าทางวัฒนธรรมมากกว่าสังคมเกาหลีค่อนข้างมาก โดยสังคมเกาหลีจะรับวัฒนธรรมจากจีนมาประยุกต์ใช้กับระบบเดิมของตน วัฒนธรรมที่ปรากฏในสังคมเกาหลีจึงมีลักษณะผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมท้องถิ่นและวัฒนธรรมจีนเป็นส่วนใหญ่

อาณาจักรโครยอเคยตกเป็นรัฐบริวารการของราชวงศ์หยวนประมาณ 80 ปี โดยเป็นเมืองขึ้นของราชวงศ์หยวนหลังจากที่ชนเผ่ามองโกลได้เริ่มบุกยึดดินแดนทางตอนเหนือของจีนและสถาปนาราชวงศ์หยวน ราชวงศ์โครยอถูกราชวงศ์หยวนควบคุมด้วยระบบการแต่งตั้งและกำหนดให้ราชวงศ์โครยอต้องส่งองค์รัชทายาทเป็นตัวประกัน โดยที่องค์รัชทายาทจะต้องอภิเษกกับองค์หญิง

แห่งมองโกลและต้องเสด็จไปกรุงปักกิ่งตั้งแต่พระเยาว์เพื่อรับการสอนและปลูกฝังแบบชาวมองโกล ทำให้ในหมู่ชนชั้นสูงในราชสำนักได้รับวัฒนธรรมและธรรมเนียมปฏิบัติหลายอย่างจากชาวมองโกล เช่น ภาษาพูด การแต่งกาย ทรงผม เป็นต้น นอกจากนี้ลัทธิขงจื๊อใหม่ (Neo-Confucianism) ที่ได้รับการอุปถัมภ์จากราชวงศ์หยวนและกำลังรุ่งเรืองในประเทศจีนในขณะนั้นได้เข้ามามีอิทธิพลทางด้านจริยธรรมทางสังคม การศึกษา และการปกครอง จนกลายเป็นที่นิยมของชนชั้นสูงแทนที่พระพุทธศาสนาที่เจริญรุ่งเรืองในอาณาจักรโครยอ แต่พระพุทธศาสนาก็ยังมีอิทธิพลต่อจิตใจของประชาชนในอาณาจักรโครยอ ซึ่งการรับอิทธิพลจากมองโกลไม่ว่าจะเป็นการปลูกและการทอดฝ่ายการใช้ดินปืน และลัทธิขงจื๊อใหม่ล้วนมีอิทธิพลต่อราชวงศ์โชซอนที่สืบทอดอำนาจการปกครองต่อจากราชวงศ์โครยอในเวลาต่อมา เมื่ออำนาจของราชวงศ์หยวนเริ่มลดน้อยลงในจีนและในค.ศ.1368 จูหยวนจางสามารถล้มราชวงศ์หยวนได้และสถาปนาราชวงศ์หมิงขึ้น อาณาจักรโครยอก็เริ่มเป็นอิสระจากการควบคุมของมองโกลแห่งราชวงศ์หยวน พระเจ้าคังมิน (ค.ศ.1351-1374) ซึ่งครองราชบัลลังก์ในตอนนั้นก็ได้ทำการปฏิรูประบบการปกครองของอาณาจักรโครยอและกวาดล้างขุนนางเกาหลีที่ฝักใฝ่และได้รับผลประโยชน์จากราชวงศ์หยวน จากนั้นก็หันไปสวามิภักดิ์ราชวงศ์หมิงของจีน แต่เมื่อพระเจ้าคังมินถูกลอบปลงพระชนม์โดยกลุ่มขุนนางที่ได้รับการสนับสนุนจากราชวงศ์หยวนและยกเอาพระเจ้าอู (ค.ศ.1374-1388) ขึ้นเป็นกษัตริย์แทน ราชสำนักก็ได้ดำเนินนโยบายหันหน้าเข้าหา มองโกลอีกครั้ง จากนั้นในค.ศ. 1388 นายพลชเวยองและนายพลอีซองกเยได้กำจัดกลุ่มขุนนางที่ฝักใฝ่ มองโกลเพื่อประกาศจุดยืนว่ามีได้ฝักใฝ่มองโกลและเพื่อลดแรงกดดันจากราชวงศ์หมิงของจีน ซึ่งในตอนนั้นกองทัพราชวงศ์หมิงสามารถยึดครองดินแดนตอนเหนือและประจำการอยู่บริเวณชายแดนของอาณาจักรโครยอ นายพลชเวยองเห็นว่าควรส่งกองทัพเข้าไปโจมตีกองทัพราชวงศ์หมิงเพื่อกำจัดอิทธิพลของราชวงศ์หมิงออกไปจากอาณาจักรโครยอ แต่นายอีซองกเยกลับไม่เห็นด้วยเพราะราชวงศ์หมิงในขณะนั้นแข็งแกร่งมาก มีกองกำลังมากกว่ากองทหารของตนมาก ควรใช้การเจรจาทางการทูตมากกว่าการโจมตีด้วยกองกำลังทหาร เมื่อนำทัพไปถึงแม่น้ำยาลูแล้ว นายพลอีซองกเยก็เปลี่ยนใจและนำกองทัพกลับมาเมืองเกซองซึ่งเป็นเมืองหลวงของอาณาจักรโครยอ พร้อมกับสังหารนายพลชเวยองและถอดพระเจ้าอูจากบัลลังก์ จากนั้นก็แต่งตั้งพระเจ้าซาง (ค.ศ.1388-1389) พระโอรสของพระเจ้าอูขึ้นเป็นกษัตริย์แทน แต่ด้วยพระชาติกำเนิดที่ไม่แน่นอนของทั้งสองพระองค์ นายพลอีซองกเยจึงปลดพระเจ้าซางและสำเร็จโทษสองกษัตริย์พ่อลูก แล้วตั้งพระเจ้าคังยาง (ค.ศ. 1389-1392) ขึ้นเป็นกษัตริย์ ในค.ศ.1392 นายพลอีซองกเยก็ได้ปลดพระเจ้าคังยาง และประกาศสิ้นสุดราชวงศ์โครยอพร้อมกับปราบดาภิเษกตนเองเป็นกษัตริย์แห่งราชวงศ์ใหม่ คือ

ราชวงศ์โซซอน โดยได้รับการสนับสนุนจากขุนนางในลัทธิขงจื้อใหม่ให้ทำการปฏิรูปทางการเมืองและทางสังคม

ในสมัยอาณาจักรโซซอน หลังจากที่นายพลอีซองกเย หรือ พระเจ้าแทโจ (ค.ศ.1392-1398) สถาปนาตนขึ้นเป็นปฐมกษัตริย์กษัตริย์แห่งราชวงศ์โซซอนแล้ว พระองค์ได้เข้าสวามิภักดิ์ต่อราชวงศ์หมิง เนื่องจากเป็นช่วงเริ่มก่อตั้งอาณาจักรใหม่ จึงยังไม่มีอำนาจมากนักและประเทศยังไม่ค่อยมีความมั่นคง พระองค์จึงให้ทางจีนเข้าให้ความช่วยเหลือโดยยอมให้จีนเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครอง โดยได้ส่งคณะทูตไปยังประเทศจีนเพื่อรายงานความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองกับจักรพรรดิแห่งราชวงศ์หมิง และให้อำนาจของจักรพรรดิจีนในการเลือกชื่อราชวงศ์ใหม่ระหว่าง “ฮวายอง” ซึ่งเป็นบ้านเกิดของพระเจ้าแทโจ กับอีกชื่อ คือ “โซซอน” จักรพรรดิจีนก็ทรงเลือกชื่อ “โซซอน” พระเจ้าแทโจก็ยอมรับชื่อนั้นไปเป็นชื่อของประเทศทันที สังคมในยุคโซซอนตอนต้นนั้นยอมรับอิทธิพลจากจีนอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรับอิทธิพลของลัทธิขงจื้อและส่งเสริมลัทธิขงจื้อให้เป็นลัทธิประจำชาติแทนที่พุทธศาสนาที่มีการนับถือกันมาเป็นเวลานานในราชวงศ์ก่อนหน้านี้ ทำให้พิธีกรรมในชีวิตประจำวันที่เคยอิงกับศาสนาพุทธก็เปลี่ยนไปอิงกับลัทธิขงจื้อ เช่น การแต่งงาน งานศพ การบูชาเช่นไหว้บรรพบุรุษ เป็นต้น ลัทธิขงจื้อจึงเข้ามามีบทบาทในการดำเนินชีวิตของประชาชนในยุคโซซอน และการเปิดรับอิทธิพลของจีนนี้ก็ส่งผลให้เกิดการพัฒนาอาณาจักรโซซอนไม่ว่าจะเป็นด้านสังคม การปกครอง ศาสนาและความเชื่อ โดยมีรายละเอียดดังนี้

อิทธิพลด้านโครงสร้างทางสังคม

ในช่วงต้นของอาณาจักรโซซอนได้เจริญสัมพันธ์ไมตรีกับราชวงศ์หมิงของจีนจึงยอมรับอิทธิพลจากจีนและยึดมั่นเอารูปแบบขงจื้อทั้งในด้านการปกครองและพัฒนาประเทศตามแบบจีนอย่างเคร่งครัด แต่ระบบโครงสร้างทางสังคมเกาหลีในสมัยราชวงศ์โซซอนนั้นมีลักษณะที่ผสมผสานระหว่างลัทธิขงจื้อและระบบชนชั้นของสังคมเกาหลี โดยแบ่งออกเป็น 4 ชั้น ได้แก่

1. ยางบัน (Yanban) หรือชนชั้นสูง ชนชั้นนี้มีอำนาจในการปกครอง ประกอบด้วยพวกเชื้อพระวงศ์ ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ซึ่งแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม คือ ข้าราชการพลเรือน เรียกว่า มุนบัน (Munban) และข้าราชการทหาร เรียกว่า มูบัน (Muban) ซึ่งลูกหลานของชนชั้นยางบันเท่านั้นที่จะสามารถเข้าสู่ตำแหน่งยางบันได้โดยจะต้องสอบคัดเลือกเพื่อเข้ารับราชการ นับว่าเป็นชนชั้นที่สำคัญที่สุดในสังคม

2. ชุงอิน (Chungin) หรือชนชั้นกลาง ชนชั้นนี้เป็นลูกจ้างของทางราชสำนัก โดยจะได้รับ การฝึกฝนในวิชาชีพ มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทาง เช่น แพทย์ ล่ามแปลภาษา โหรหลวง นักกฎหมาย เป็นต้น
3. ซังมิน (Sangmin) หรือสามัญชน คนในชนชั้นนี้เป็นคนสวนใหญ่ของสังคมที่ประกอบ อาชีพเป็นชาวนา พอคา ศิลปิน เป็นต้น โดยลูกหลานของชนชั้นนี้สามารถเลื่อนฐานะ ทางสังคมได้ หากสามารถสอบไล่และผ่านเข้ารับราชการในระดับท้องถิ่นได้ แต่จำนวน ผู้สอบผ่านมีน้อยมาก ดังนั้น ผู้ที่สอบไล่ได้ในแต่ละครั้งจึงเป็นที่ฮือฮาและกลายเป็น ตำนานเล่าขานกันไม่รู้จบของคนในตระกูลนั้น ๆ
4. ชอนมิน (Chonmin) เป็นชนชั้นต่ำสุดของสังคม ประกอบไปด้วยทาส พวกเตนร่าและ นักแสดง คนทรง และคนฆ่าสัตว์ ชนชั้นนี้จะไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมและไม่ถูก กำหนดให้เสียภาษีหรือไปทำงานให้กับรัฐบาลหรือต่งไปเป็นทหาร เพราะถือว่าไม่มีสิทธิ์ เท่าเทียมกับชนชั้นอื่น ทั้งนี้ผู้ที่อยู่ในชนชั้นต่ำจะแต่งงานกับคนในชนชั้นอื่นไม่ได้ ดังนั้น การเลื่อนชั้นทางสังคมจึงเป็นไปได้ยากมาก

การแบ่งชนชั้นทางสังคมในยุคต้นของอาณาจักรโชซอนเป็นไปอย่างเข้มงวดและมีกฎเกณฑ์ มากมาย โดยจะจำแนกคนออกเป็นชั้น ๆ ตามสถานภาพที่ติดมาแต่กำเนิดซึ่งเด็กที่เกิดจะยึด สถานภาพตามมารดาเป็นหลักและมีกฎหมายทางสังคมที่ห้ามแต่งงานข้ามชนชั้นเด็ดขาด ทำให้คนในแต่ละ ชนชั้นจำเป็นต้องมีชีวิตในกรอบของชนชั้นของตน

อิทธิพลด้านการปกครอง

ระบบการปกครองของอาณาจักรโชซอนได้รับรูปแบบการปกครองจากจีน โดยมีการจัดตั้ง 6 กระทรวงตามแบบการปกครองของราชวงศ์หมิง ได้แก่ กระทรวงบุคลากร กระทรวงพระคลัง กระทรวงพิธีการ กระทรวงทหารและสงคราม กระทรวงยุติธรรม กระทรวง และกระทรวงงาน สาธารณะ โดยมีการระบุหน้าที่ของกระทรวงต่าง ๆ ดังนี้

- 1) กระทรวงบุคลากรทำหน้าที่แต่งตั้งและประเมินผลงานของเหล่าขุนนาง
- 2) กระทรวงพระคลังมีหน้าที่ทำสำมะโนประชากร สำนวจบันทึกการถือครองที่ดิน และ เก็บภาษี
- 3) กระทรวงพิธีการทำหน้าที่ด้านพิธีทางศาสนา การศึกษา และการสอบเข้ารับราชการ
- 4) กระทรวงทหารและสงครามรับผิดชอบด้านการจัดกำลัง และการจัดระเบียบของทหาร

- 5) กระทรวงยุติธรรมมีหน้าที่ดูแลและบังคับใช้กฎหมาย รวมทั้งกฎหมายทาส
- 6) กระทรวงงานสาธารณะรับผิดชอบการออกแบบก่อสร้างและการซ่อมแซม รวมทั้งการควบคุมช่างฝีมือของรัฐ (ไพบูรณ์ ปิตะเสน, 2012 : 187)

แต่นับจากรัชสมัยของพระเจ้าแทจงก็ได้มีการปฏิรูปและเปลี่ยนแปลงการปกครอง โดยแยกการบริหารทางการปกครองออกจากทหาร ห้ามมิให้ขุนนางชนชั้นปกครองควบตำแหน่งทั้งสองสายในเวลาเดียวกัน และจัดระบบการปกครองใหม่โดยรับอิทธิพลของลัทธิขงจื๊อมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพสังคมเกาหลี ได้มีการจัดตั้งสำนักราชเลขานุการให้ทำหน้าที่ร่างกฎหมาย และสำนักงานคณะกรรมการตรวจตราให้ทำหน้าที่ในการตรวจสอบการทำงานของข้าราชการ พระองค์ยังได้ตั้งหน่วยงานที่มีฐานะเทียบเท่ากระทรวงอีก 6 กระทรวง คือ สำนักงานข้าราชการพลเรือน กระทรวงการคลัง กระทรวงพิธีการ กระทรวงกลาโหม กระทรวงยุติธรรม และกระทรวงโยธาธิการ

ในค.ศ.1413 ได้นำวิธีการปกครองสวนภูมิภาคของจีนมาใช้ โดยแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 8 มณฑล ได้แก่ มณฑลฮัมกยอง มณฑลพยองอัง มณฑลฮวางแฮ มณฑลคังวอน มณฑลชุงชอง มณฑลคยองซัง และมณฑลชอลลา โดยแต่ละมณฑลจะมีผู้ว่าการมณฑลทำหน้าที่ปกครอง ตรวจสอบและควบคุมกองกำลังทหาร ภายในมณฑลจัดแบ่งเป็นจังหวัดหรือเขต จะมีหัวหน้าเขตทำหน้าที่ดูแลและปกครองในแต่ละเขต ซึ่งผู้ว่าการมณฑลหรือหัวหน้าเขตจะไม่สามารถดำรงตำแหน่งหน้าที่ในภูมิภาคอื่นหรือถิ่นกำเนิดของตนได้ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดระบบเลือกที่รักมักที่ชังกับประชาชน การปกครองดังกล่าวจึงทำให้รัฐบาลกลางสามารถควบคุมข้าราชการสวนภูมิภาคได้เคร่งครัดมากขึ้น

พระเจ้าเซจงมหาราช (ค.ศ.1418-1450)

พระเจ้าเซจงมหาราช กษัตริย์องค์ที่ 4 แห่งราชวงศ์โชซอน ประสูติเมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม ค.ศ.1397 ครองราชย์เมื่อค.ศ.1418 ถึง ค.ศ.1450 เป็นหนึ่งในสองกษัตริย์แห่งประวัติศาสตร์เกาหลีที่มีพระนามเป็นมหาราช พระนามเดิมของพระองค์ คือ อี โด ซึ่งเป็นโอรสองค์ที่สามของพระเจ้าแทจงและมเหสีวอนกยอง เมื่อพระชนม์ 12 พรรษาได้รับสถาปนาเป็นเจ้าชายชุนยยอง และทรงอภิเษกกับพระชายาซิม ซึ่งภายหลังได้รับสถาปนาเป็นมเหสีโชซอน ในเดือนมิถุนายน ค.ศ.1418 พระองค์ได้รับสถาปนาเป็นองค์รัชทายาท และในเดือนสิงหาคมของปีเดียวกัน พระองค์ก็ได้ขึ้นครองราชย์เป็นพระเจ้าเซจงซึ่งในตอนนั้นพระองค์มีพระชนม์เพียง 22 พรรษา โดยพระเจ้าแทจงสละราชบัลลังก์ให้พระเจ้าเซจงเพราะเห็นถึงความสามารถตั้งแต่ยังเยาว์ และเป็นทีโปรดปรานของพระเจ้าแทจง พระเจ้าเซจงเป็นกษัตริย์ที่มีพระปรีชาสามารถมาก ในช่วงระหว่างที่พระเจ้าเซจงครองราชย์นั้น

พระองค์ได้ทำคุณาประโยชน์แก่ราชวงศ์โชซอนมากมาย ทำให้รัชสมัยของพระองค์ถือเป็นยุคทองของอาณาจักรโชซอนที่มีความเจริญรุ่งเรืองทางด้านศิลปวัฒนธรรมที่สุด

การสืบทอดบัลลังก์ของพระเจ้าเซจงมหาราช

พระเจ้าแทโจซึ่งเป็นพระอัยยาของพระเจ้าเซจงได้ทำการล้มล้างอาณาจักรโครยอและสถาปนาอาณาจักรโชซอนขึ้นในค.ศ.1392 โดยพระเจ้าแทจงนั้นได้รับการช่วยเหลือในการทำรัฐประหารโดยโอรสองค์ที่ 5 คือ อี บังวอน หรือ เจ้าชายจงอัน ซึ่งต่อมาได้สถาปนาเป็นพระเจ้าแทจง ผู้เป็นพระบิดาของพระเจ้าเซจง ในช่วงปลายรัชสมัยของพระเจ้าแทโจเกิดปัญหาการแย่งชิงบัลลังก์ของบรรดาโอรสในพระเจ้าแทโจ เนื่องจากพระเจ้าแทโจนั้นเมื่อครั้งยังเป็นนายพลี ซองกเยเคยมีภรรยาหนึ่งคนมาจากตระกูลฮัน มีลูกด้วยกัน 6 คน แต่ภรณานั้นได้เสียชีวิตไปก่อนหน้าที่นายพลี ซองกเยจะสถาปนาตนขึ้นเป็นปฐมกษัตริย์ จากนั้นพระเจ้าแทโจก็ได้อภิเษกสมรสใหม่กับพระมเหสีซินด็อกจากตระกูลคังและประสูติที่จะสถาปนาเจ้าชายอียอัน หรืออี บังชอก ซึ่งเป็นโอรสของพระมเหสีซินด็อกให้เป็นองค์รัชทายาท ทำให้เจ้าชายจงอัน หรืออี บังวอน โอรสลำดับที่ 5 ในมเหสีฮันไม่พอใจ เนื่องจากตนนั้นถือว่ามิชอบและให้ความช่วยเหลือพระบิดาอย่างมากในการล้มล้างราชวงศ์โครยอและสถาปนาอาณาจักรโชซอน อีกทั้งยังมีข่าวลือว่าพระเจ้าแทโจจะยกย่องพระโอรสที่ประสูติจากมเหสีซินด็อกให้เหนือกว่าพระโอรสที่ประสูติจากมเหสีฮัน ในค.ศ.1398 อี บังวอนจึงทำการลอบสังหารพระโอรสของพระมเหสีซินด็อกทั้งสองพระองค์และสังหารจง โดจอนที่สนับสนุนให้อี บังชอกเป็นองค์รัชทายาท อี บังวอนจึงเสนอให้พระเชษฐาร่วมมารดา คือ เจ้าชายยองอัน หรือ อี บังกวา ขึ้นเป็นองค์รัชทายาทแทน พระเจ้าแทโจเสียพระทัยอย่างมากที่โอรสในพระองค์เช่นฆ่ากันเองจึงสละราชบัลลังก์ให้อี บังกวาขึ้นครองราชย์ต่อในปีค.ศ.1398 เป็น “พระเจ้าจงจง” (ค.ศ.1398-1400) แต่พระเจ้าจงจงนั้นครองราชย์ได้เพียงแค่ 2 ปีก็สละราชบัลลังก์เนื่องจากต้องการหลีกเลี่ยงการการแย่งชิงราชบัลลังก์ของพระอนุชาของพระองค์ทั้งสอง คือ เจ้าชายฮวีอิน หรืออี บังกัน และอี บังวอนที่ต่อสู้กันเพื่อแย่งตำแหน่งองค์รัชทายาท แต่ทว่าอี บังกันพ่ายแพ้ อี บังวอนจึงบังคับให้พระเจ้าจงจงสถาปนาตนขึ้นเป็นองค์รัชทายาททันที เมื่อพระเจ้าจงจงสละราชบัลลังก์แล้ว อี บังวอนก็ขึ้นครองราชย์ต่อเป็น “พระเจ้าแทจง” (ค.ศ.1400-1418) พระองค์ยังคงดำเนินนโยบายปกครองประเทศด้วยความโหดเหี้ยมและแข็งกร้าวต่อไป จึงเกิดการเช่นฆ่าขุนนางและผู้บริสุทธ์ที่ไม่เห็นด้วยอย่างเลือดเย็น ทำให้เหล่าขุนนางข้าราชการต่างพร้อมรับบัญชาจากพระเจ้าแทจง โดยพระเจ้าแทจงมีโอรส 3 องค์ คือ

เจ้าชายยางนยอง เจ้าชายฮโยรยอง และเจ้าชายชุงนยอง หรือ พระเจ้าเซจง พระองค์เห็นว่า พระเจ้าเซจงนั้นมีพระปรีชาสามารถมาก อีกทั้งพระเชษฐาทั้งสองของพระเจ้าเซจง คือ เจ้าชายยางนยองและเจ้าชายฮโยรยองประพฤติดนเลวแหลกในราชสำนัก ทำให้เจ้าชายทั้งสองถูกขับออกจากวัง พระเจ้าแทจงจึงสละบัลลังก์ให้เจ้าชายชุงนยองครองราชย์เป็นพระเจ้าเซจงใน ค.ศ.1418

สภาพทางการเมืองและสังคมในรัชสมัยพระเจ้าเซจง

พระเจ้าเซจงได้ปฏิรูปการปกครองโดยแต่งตั้งผู้คนจากชนชั้นทางสังคมต่าง ๆ ให้เป็นข้าราชการ ซึ่งพระองค์ได้ดำเนินกิจกรรมทางการเมืองตามลัทธิขงจื้อและสนับสนุนให้ผู้คนปฏิบัติตามลัทธิขงจื้อ เป็นผลทำให้ลัทธิขงจื้อกลายเป็นบรรทัดฐานทางสังคมโซซอน ทั้งนี้พระเจ้าเซจงยังได้พัฒนากฎหมายใหม่ เนื่องจากเห็นถึงความเอาธิดเอาเปรียบของชนชั้นขุนนางที่มีต่อชาวบ้าน จึงได้มีการปฏิรูปภาษีที่ดิน และการปฏิรูประบบกฎหมายอาญา โดยมีรายละเอียด ดังนี้

การปฏิรูปภาษีที่ดิน

ในระหว่างการครองราชย์ของพระเจ้าเซจง มีการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในการเก็บภาษีที่ดิน ซึ่งเป็นแหล่งรายได้เดียวที่ใหญ่ที่สุดสำหรับคลังแห่งชาติ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้ใช้เวลาถึง 17 ปีในการถกเถียงและพิจารณาอย่างถี่ถ้วนเพื่อเริ่มกระบวนการ

เมื่อพระเจ้าเซจงขึ้นครองราชย์ ณ ขณะนั้น เกษตรกรจ่ายภาษีหนึ่งในสิบของการเก็บเกี่ยวประจำปีของพวกเขา โดยมีการปรับเปลี่ยนไปตามการประเมินของผู้ตรวจสอบภาษีเกี่ยวกับคุณภาพของการเก็บเกี่ยว อย่างไรก็ตาม มีเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ใช้ประโยชน์จากตรงส่วนนี้ในการหาประโยชน์เข้าตนเอง โดยเกษตรกรต้องจ่ายภาษีจำนวนมาก ในขณะที่รายรับที่เข้าคลังลดลง พระเจ้าเซจงจึงต้องการการปฏิรูปและเสนอวัตถุประสงค์ของระบบ flat-sum ที่ไม่มีช่องว่างสำหรับการพิจารณาของผู้ตรวจสอบภาษี แม้ในยุคของระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ พระเจ้าเซจงจะสามารถบังคับใช้ระบบดังกล่าวได้อย่างง่ายดาย แต่พระองค์กลับเลือกใช้เวลากว่า 17 ปีเพื่อตรึงตรองและปรึกษาหารือพิจารณาเกี่ยวกับข้อดีของข้อเสนอใหม่ of พระองค์ เนื่องจากพระองค์ต้องการให้ระบบภาษีมีความยุติธรรมและสมเหตุสมผลแก่ทั้งรัฐและประชาชน

จากการถกเถียงที่ยืดเยื้อ การปรึกษาหารือสาธารณะในระดับประเทศ และการปรับเปลี่ยนมากมายเพื่อแก้ไขปัญหาต่าง ๆ กระบวนการของการปฏิรูปจึงกลายเป็นการปฏิบัติไปในตัว ซึ่งข้อมูลสรุปโดยย่อของกระบวนการ มีดังนี้

1. ในปี ค. ศ. 1430 มีการสำรวจทั่วประเทศเพื่อประเมินความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับ flat-sum taxation โดยมีประชาชนทั้งหมดจำนวน 170,000 คน ประกอบด้วย ผู้ประกอบอาชีพเกษตรกร ไปจนถึงเจ้าหน้าที่ศาล เข้าร่วมการสำรวจในครั้งนี้
2. ผู้ว่าราชการมณฑลที่รายงานเหตุผลทั้งด้านสนับสนุนและต่อต้านการปฏิรูป พระเจ้าเซจงจึงมีการปรึกษาหารืออย่างเข้มงวดกับเจ้าหน้าที่ระดับสูงทั้งในอดีตและปัจจุบัน
3. มีการจัดตั้งคณะกรรมการปฏิรูปภาษีที่ดินเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากการเก็บภาษีแบบ flat-sum taxation

ข้อโต้แย้งหลัก ๆ เกี่ยวกับการเก็บภาษีแบบ flat-sum taxation คือ การเก็บภาษีแบบอัตราคงที่ ที่ตั้งอยู่ระหว่างอัตราที่สูงซึ่งเป็นที่ดินอุดมสมบูรณ์ และอัตราที่ต่ำซึ่งเป็นที่ดินแห้งแล้ง จะเป็นภาระหนักแก่คนจน เพราะคนรวยมีแนวโน้มที่จะเป็นเจ้าของที่ดินอุดมสมบูรณ์ ในขณะที่คนจนเป็นเจ้าของที่ดินแห้งแล้ง อย่างไรก็ตาม ผู้ที่สนับสนุนการปฏิรูปมีการโต้แย้งว่าระบบการเก็บภาษีเดิมที่มีอยู่นั้นถูกใช้อย่างไม่เหมาะสมโดยเจ้าหน้าที่ที่ทุจริต ซึ่งเจ้าหน้าที่เหล่านั้นจะมิโยบายคั้นเงินภาษีเพื่อแลกกับสินบน ซึ่งเป็นการคุกคามคลังสาธารณะ เพื่อต่อสู้กับปัญหาดังกล่าว พวกเขาเชื่อว่า a flat system of taxation ซึ่งจัดเก็บรายได้ตามวัตถุประสงค์นั้นมีความจำเป็น

ระบบสุดท้ายนี้แบ่งที่ดินออกเป็น 6 หมวดหมู่ตามความอุดมสมบูรณ์ และแบ่งคุณภาพของการเก็บเกี่ยวออกเป็น 9 ระดับ ซึ่งเรื่องของความแตกต่างของผลผลิตระหว่างแต่ละภูมิภาค รวมถึงการเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน โครงการใหม่ถูกรวมเข้ากับ National Codes และทำหน้าที่เป็นพื้นฐานสำหรับระบบการจัดเก็บภาษีในช่วงเวลาที่เหลือของราชวงศ์โชซอน (Kim Jae Woong, 2006 : 46-47)

การปฏิรูประบบกฎหมายอาญา

ระบบกระบวนการยุติธรรมทางอาญาได้กลายเป็นความยุ่งเหยิงในช่วงปลายของอาณาจักรโครยอ โดยเจ้าหน้าที่ที่ทำการตัดสินได้ให้โทษอย่างโหดร้ายและทรมาณอย่างผิดกฎหมายโดยไม่คำนึงถึงชีวิตมนุษย์ พระเจ้าเซจงจึงกังวลว่าเจ้าหน้าที่ฝ่ายตุลาการนั้นกำลังตัดสินคดีความตามอคติ

และไม่ได้ทำการสอบสวนข้อเท็จจริงของคดีความอย่างเหมาะสม ดังนั้น ในปีที่ 13 ของการครองราชย์ของพระเจ้าเซจง พระองค์ได้ส่งสาส์นเกือบ 4,000 คำไปยังเจ้าหน้าที่ตุลาการทั่วประเทศเพื่อให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเข้าถึงความยุติธรรมและการพิจารณาคดี

แม้ว่าพระเจ้าเซจงจะให้ความสำคัญกับการตัดสินอย่างเป็นธรรม แต่ปณิธานสูงสุดของพระองค์ คือ สังคมที่ไม่มีระบบลงโทษ ซึ่งเป็นสังคมที่มีเรือนจำว่าง พระเจ้าเซจงมักจะรู้สึกเจ็บปวดและคับแค้นใจอย่างยิ่งกับการที่พระองค์จะต้องประทับตราอนุญาตคำตัดสินที่ไม่เห็นด้วย พระองค์จึงมักจะให้ลงโทษที่เบาลงเท่าที่จะทำได้ ในขณะที่พระเจ้าเซจงปฏิรูปกระบวนการอุทธรณ์และประเภทของการลงโทษเพื่อสร้างคุณธรรมของสังคม พระองค์ได้เพิ่มบทลงโทษของอาชญากรรมที่กำหนดเป้าหมายบางอย่าง ซึ่งรายการที่สำคัญที่สุดของการปฏิรูป มีดังนี้

1. ในกรณีที่ไม่มีบทบัญญัติทางกฎหมายที่เฉพาะเจาะจงสำหรับความผิด ผู้พิพากษาจะต้องใช้กรณีที่เคยคล้ายคลึงกันด้วยความระมัดระวัง ผู้พิพากษาต้องหลีกเลี่ยงโทษประหารชีวิตในทุกกรณี โดยทั่วไปและในระดับที่เป็นไปได้ นั่น การพิพากษาลงโทษจะเบากว่าที่กฎหมายบัญญัติไว้
2. ไม้ที่ใช้สำหรับตีหรือโบยนั้นทำขึ้นตามการวัดที่ได้มาตรฐาน และห้ามไม่ให้มีการตีส่วนสำคัญของร่างกาย เช่น กระดูกสันหลัง
3. ในกรณีที่มีการลงโทษทางอาชญากรรมโดยการปรับหรือจำคุก ระดับของการปรับจะถูกลดลง เพื่อบรรเทาความยากลำบากในการจำคุก และชนชั้นที่มีรายได้ต่ำได้รับอนุญาตให้จ่ายค่าปรับน้อยกว่า
4. กฎของการอุทธรณ์ทั้งสาม คือ ผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กระทำความผิดร้ายแรงที่มีโทษถึงประหารชีวิต จะได้รับโอกาสสามครั้งในการอุทธรณ์ต่อกษัตริย์ เพื่อไม่ให้มีใครตายโดยที่ยังมีความคับข้องใจที่ไม่เคยได้พูดออกมา
5. ผู้หญิงตั้งครรภ์ที่ถูกตั้งข้อหาจะเริ่มรับโทษเพียง 100 วันหลังจากให้กำเนิด
6. ผู้กระทำความผิดที่อายุต่ำกว่า 15 ปี หรือสูงกว่า 70 ปีจะไม่ถูกจำคุก ยกเว้นในกรณีที่มีการฆาตกรรมหรือปล้น ส่วนผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 10 ปีหรือสูงกว่า 80 ปีจะต้องไม่ถูกจำคุกไม่ว่าในกรณีใดๆ แม้จะมีความผิดร้ายแรงถึงโทษประหารชีวิตก็ตาม
7. ผู้ที่ถูกพิพากษาให้จำคุกและมีผู้ปกครองที่อายุมากกว่า 70 ปี จะถูกย้ายไปรับโทษในเขตที่อยู่อาศัยของผู้ปกครอง
8. เจ้าหน้าที่ผู้มีความผิดในการรับสินบนไม่สามารถให้อภัยได้

9. เมื่อเจ้าของทาสตีหรือฆ่าทาสของตัวเองเป็นการส่วนตัว เขาจะต้องถูกลงโทษตามกฎหมาย
10. มีความพยายามอย่างต่อเนื่องเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครถูกควบคุมตัวนานเกินไป เนื่องจากความล่าช้าในกระบวนการทางกฎหมาย
11. เรือนจำใหม่ถูกสร้างขึ้นทั่วประเทศภายใต้การออกแบบที่ได้มาตรฐาน มีการแยกผู้ชายและผู้หญิงออกจากกัน มีการสร้างเรือนจำที่เย็นสำหรับฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อน และเรือนจำที่อบอุ่นสำหรับช่วงฤดูใบไม้ร่วงและฤดูหนาว นักโทษสามารถอาบน้ำสัปดาห์ละครั้ง และห้องต้องมีการระบายอากาศที่ดีตลอดเวลาตามกฎหมาย (Kim Jae Woong, 2006 : 43-45)

ผลงานที่สำคัญของพระเจ้าเซจง

ผลงานอย่างแรกของพระเจ้าเซจงหลังจากขึ้นครองราชย์ คือ การก่อตั้ง “สถาบันวิจัยจิบยอนจอน” โดยมีรูปแบบการจัดตั้งลอกเลียนแบบมาจากจีนยุคโบราณ สถาบันวิจัยแห่งนี้เป็นแหล่งการศึกษาของนักปราชญ์ขงจื้อและรวบรวมผู้มีความรู้เกี่ยวกับปรัชญาขงจื้อ ตำราเรียนสำคัญ ๆ ล้วนได้รับการตีพิมพ์จากสถาบันแห่งนี้ และยังเป็นเสมือนสำนักงานเลขานุการสวนพระมหากษัตริย์ โดยนักปราชญ์มีหน้าที่เขียนหนังสือและให้ข้อเสนอแนะตามคัมภีร์หลักของขงจื้อ ซึ่งนักปราชญ์จะนำเรื่องราวที่ได้ศึกษาค้นคว้ามาบรรยายในท้องพระโรงให้แก่พระมหากษัตริย์และเหล่าขุนนางฟัง นอกจากนี้ยังทำหน้าที่ฝึกอบรมทางวิชาการแกองคูปราชและจัดพิมพ์ตำราทางด้านภูมิศาสตร์ แพทยศาสตร์ และประวัติศาสตร์ของราชอาณาจักร ทั้งนี้พระเจ้าเซจงก่อตั้งสถาบันแห่งนี้เพื่อลดการแบ่งแยกทางชนชั้นในสังคมโซซอน และพระองค์ทรงสนับสนุนให้เหล่าข้าทาสบริวารเข้ารับการศึกษาเล่าเรียนจากสถาบันวิจัยจิบยอนจอน เนื่องจากพระองค์เป็นผู้ยึดมั่นในหลักการขงจื้ออย่างเคร่งครัดจึงทรงนิยมชมชื่นความรู้อะไรก็ทำได้ และยกย่องนักปราชญ์ราชบัณฑิต

พระเจ้าเซจงมีความสนใจทางด้านวิทยาศาสตร์และเล็งเห็นในความสามารถของจาง ยองซิล ซึ่งเป็นนักคิดคนสำคัญของสถาบันวิจัยจิบยอนจอนจึงแต่งตั้งให้เป็นขุนนาง โดยพระองค์ได้ให้การสนับสนุนด้านกำลังทรัพย์แก่จาง ยองซิลในการประดิษฐ์อะไรก็ได้ ซึ่งเขาก็ได้ประดิษฐ์มาตรวัดน้ำฝนอันแรกของโลกในค.ศ.1441 และยังสร้างนาฬิกาน้ำ นาฬิกาแดด และลูกโลกจำลองท้องฟ้าสำหรับโหราหลวงเพื่อใช้ศึกษาดวงดาว ทำให้ในรัชสมัยของพระเจ้าเซจงเกิดสิ่งประดิษฐ์ทางวิทยาศาสตร์ นอกจากนี้พระเจ้าเซจงยังได้พระราชทานนิพนธ์ “หนังสือองซาจิกซอล” ซึ่งเป็นหนังสือที่

รวบรวมความรู้และประสบการณ์ในการทำเกษตรจากเกษตรกรอาวุโสทั่วอาณาจักร เนื่องจากพระองค์ทรงเห็นถึงปัญหาของชาวนาในการทำเกษตรกรรมแล้วไม่ได้ผลและได้รับความลำบากเมื่อเกิดน้ำท่วมหรือแห้งแล้ง และยังสามารถรวมมณฑลทางตอนเหนือเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรโซซอน เนื่องจากดินแดนบริเวณนั้นถูกชนเผ่าจูเชินของแมนจูยึดครองและเข้ามาก่อนการปล้นระดมหมู่บ้านชายแดน พระเจ้าเซจงได้ส่งกองทัพขึ้นไปทางตอนเหนือของคาบสมุทรเกาหลีเพื่อขับไล่อพยพและโจมตีชนเผ่าจูเชินของแมนจูจนแตกพ่าย จากนั้นก็ได้เสริมสร้างความมั่นคงให้กับดินแดนทางตอนเหนือของคาบสมุทรเกาหลีด้วยการบัญชาให้สร้างป้อมปราการ 10 แห่งเพื่อป้องกันเมืองชายแดน โดยจัดให้มีกองกำลังประจำการถาวรทำให้บริเวณส่วนนี้สงบสุข

การสร้างคุณูปการต่ออาณาจักรโซซอนมากมายของพระเจ้าเซจงนี้เอง ทำให้รัชสมัยของพระองค์เข้าสู่ยุคแห่งความก้าวหน้าทางวัฒนธรรมและวิทยาศาสตร์ และเป็นยุคที่มีความรุ่งเรืองทั้งด้านการปกครองและศิลปวัฒนธรรมซึ่งถือว่าเป็นยุคทองของราชวงศ์โซซอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประดิษฐ์อักษรเกาหลี หรือที่เรียกว่า “ฮันกิล” ขึ้นใน ค.ศ. 1443 เพื่อใช้แทนตัวอักษรจีน หรือ “ฮันจา” ที่มีความซับซ้อนทั้งในด้านการอ่าน เขียน เรียนรู้ และเข้าใจ ซึ่งการประดิษฐ์อักษรเกาหลีถือเป็นรากฐานทางวัฒนธรรมและเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์ ทำให้ชาวเกาหลีให้ความสำคัญและรู้สึกภาคภูมิใจที่มีภาษาเป็นของตนเอง

การประดิษฐ์อักษรเกาหลี

อักษรเกาหลี หรือที่เรียกว่า ฮันกิล เป็นผลงานอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเซจงมหาราช และถือเป็นนวัตกรรมทางวัฒนธรรมที่สำคัญที่สุดในสมัยราชวงศ์โซซอน ถึงแม้ว่าประเทศเกาหลีจะมีภาษาพูดเป็นของตัวเองก่อนหน้าที่จะมีการประดิษฐ์อักษรฮันกิล แต่ก็ยังไม่มีอักษรในระบบภาษาและการเขียนเป็นของตัวเอง โดยจะใช้ตัวอักษรจีน หรือ ฮันจาที่ได้รับอิทธิพลทางวัฒนธรรมจากจีนมาตั้งแต่สมัยสามอาณาจักรสำคัญมาเขียนแทนเพื่อใช้ในการบันทึก ไม่ว่าจะเป็นการบันทึกเหตุการณ์สำคัญในประวัติศาสตร์ วรรณกรรม หรือบทเพลงและบทกวี โดยได้เริ่มมีการบันทึกด้วยอักษรฮันจาในสมัยอาณาจักรรวมซิลลาซึ่งมีนักปราชญ์ที่มีความสามารถ ชื่อ “ซอลซง” เป็นนักปราชญ์ที่มีความรอบรู้เรื่องประวัติศาสตร์และวรรณคดีจีนอย่างดี ได้คิดค้นระบบ “อิดู” คือ ระบบที่มีการนำตัวอักษรจีนมาใช้ในประโยคของเกาหลีและใส่ตัวอักษรอิดูลงท้ายประโยค ทำให้ชาวเกาหลีสามารถบันทึกเพลงและบทกวีของเกาหลีได้ด้วยตัวเอง (ไพบุรณ ปิตะเสน, 2555 : 101) และต่อมาได้มีการคิดค้นระบบ “คู-คยอล” ซึ่งเป็นการใช้สัญลักษณ์พิเศษเพิ่มลงในตัวอักษรจีนเพื่อให้อ่านออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาพูด

ของเกาหลีมากยิ่งขึ้น แต่ทั้งนี้ระบบการเขียนทั้งสองก็ไม่ใช่ที่แพร่หลายในหมู่ประชาชนเกาหลีทั่วไป จึงมีแค่เพียงขุนนางในราชสำนักและกลุ่มชนชั้นสูงเท่านั้นที่สามารถเข้าใจและเขียนอักษรฮันจาได้ เนื่องจากอักษรฮันจามีความยากลำบากในการประยุกต์ใช้และมีความแตกต่างทางด้านตรรกะของภาษา ต้องใช้เวลาในการศึกษา ทำให้ประชาชนทั่วไปที่ไม่ได้รับการศึกษาไม่สามารถสื่อสารและแสดงความรู้สึกรู้สึกที่เป็นลายลักษณ์อักษรโดยถ่ายทอดออกมาผ่านอักษรฮันจาได้

พระเจ้าเซจงมหาราชทรงมีพระราชประสงค์ให้ประชาชนเกาหลีทั่วไปสามารถอ่านออกและเขียนอักษรฮันจาได้ จึงบัญชาให้บัณฑิตของสถาบันจีฮยอนจอนเริ่มศึกษาวิจัยตัวอักษรเกาหลี ใน ค.ศ.1443 ซึ่งเป็นปีที่ 25 ของการครองราชย์ของพระเจ้าเซจง ได้มีการประดิษฐ์ตัวอักษรเกาหลี หรือ “ฮันกิล” ขึ้น เพื่อใช้แทนตัวอักษรจีน หรือ “ฮันจา” โดยบัณฑิตสถาบันจีฮยอนจอนได้นำเสนอต้นร่างตัวอักษรฮันกิลต่อพระเจ้าเซจงซึ่งประกอบด้วยพยัญชนะ 17 ตัวและสระ 11 ตัว พระเจ้าเซจงจึงทรงบัญชาให้นักวิชาการทำการแปลตำราต่าง ๆ ที่เขียนโดยอักษรจีนเป็นตัวอักษรเกาหลี เช่น หนังสือเพลงสรรเสริญปฐมกษัตริย์ หรือ ยงปืออซอนกา เพื่อเป็นการทดสอบประสิทธิภาพของตัวอักษรที่ประดิษฐ์ขึ้นนี้ พระองค์ก็ได้ประกาศใช้และตีพิมพ์อักษรฮันกิลครั้งแรกเมื่อวันที่ 9 ตุลาคม ค.ศ.1446 ในเอกสารที่มีชื่อว่า ฮุนมินจองอึม แปลว่า เสียงอักษรที่ถูกต้องไว้เพื่อสอนประชาชน ซึ่งต้นฉบับของเอกสารนี้ถูกรวมไว้เป็นหนังสือเล่มเดียวประกอบด้วยสองส่วน ส่วนแรก คือ ฮุนมินจองอึมที่สมบูรณ์ เป็นหนังสือคู่มือขนาดเล็กไว้ใช้สำหรับการสอนตัวอักษรแบบใหม่ ส่วนที่สอง คือ ฮุนมิน จองอึม แสรเย ซึ่งแปลว่า คำอธิบายและตัวอย่างของเสียงที่ถูกต้องเพื่อการศึกษาสำหรับประชาชน เป็นคู่มือการเรียนรู้และการใช้อักษรฮันกิลที่เขียนโดยกลุ่มบัณฑิตสถาบันจีฮยอนจอนที่ได้รับหน้าที่จากพระเจ้าเซจงให้จัดพิมพ์ขึ้น โดยแสรเยจะเป็นแหล่งข้อมูลหลักเกี่ยวกับรูปร่าง โครงสร้าง และการใช้ตัวอักษรฮันกิล ซึ่งให้คำอธิบายเกี่ยวกับระบบเสียงในภาษาและปรัชญาที่เป็นพื้นฐานของระบบการเขียน นอกจากนี้ในกระบวนการของการอธิบายการใช้ตัวอักษรได้มีการวิเคราะห์ระบบเสียง การยกตัวอย่างคำและเสียง และวิธีการเขียน

พระเจ้าเซจงและนักปราชญ์ของพระองค์นำแนวคิดการประดิษฐ์อักษรใหม่นี้มาจากอักษรมองโกลและอักษรพักปาที่ใช้อักษรทิเบตเป็นแบบในการประดิษฐ์อักษรใหม่สำหรับภาษามองโกล มีทิศทางในการเขียนในแนวตั้งจากขวาไปซ้ายที่ได้อิทธิพลจากอักษรจีน (วีระชัย โชคมุกดา, 2555 : 217) แต่การประดิษฐ์และใช้ตัวอักษรฮันกิลแทนตัวอักษรฮันจาจากลักษณะที่ต่างกันอย่างมากจากเหล่านักปราชญ์ เพราะเห็นว่าอักษรฮันกิลนั้นง่ายเกินไปและประเมินว่าเป็นภาษาปัญญาอ่อนหรือภาษาไร้การศึกษา มีแต่ตัวอักษรจีนเท่านั้นที่เป็นตัวอักษรที่ถูกต้องชอบธรรมที่สุด และยังคงมองว่าการประดิษฐ์

ตัวอักษรใหม่ขึ้นมาเป็นการดูหมิ่นวัฒนธรรมการใช้งานตัวอักษรจีน แต่ทั้งนี้วัตถุประสงค์ของการประดิษฐ์อักษรฮั่นกิลขึ้นไม่ใช่เพียงแค่เพราะต้องการใช้ประชาชนทั่วไปรู้หนังสือ แต่ยังมีนัยยะทางการเมืองที่แสดงถึงสัญลักษณ์แห่งการปลดแอกจากการเป็นรัฐระบบบรรณาการและประเทศราชของจีน คือ การสร้างวัฒนธรรมภาษาของตัวเองขึ้นมาใหม่อันเป็นรากฐานของวัฒนธรรมด้านอื่น ๆ หลังการประดิษฐ์อักษรฮั่นกิลแล้วก็ยังไม่ได้มีการใช้แพร่หลายในหมู่ชนชั้นสูง เนื่องจากยังคุ้นเคยกับอักษรจีนจึงยังเขียนและบันทึกด้วยอักษรฮั่นจา ส่วนอักษรเกาหลีที่ประดิษฐ์ขึ้นมานั้นก็ใช้เฉพาะชนชั้นระดับล่าง เช่น เด็ก ผู้หญิง และผู้ไร้การศึกษา เมื่อมีการใช้อักษรฮั่นกิลกันอย่างแพร่หลายแล้วก็ได้มีการสร้างสรรค์งานวรรณกรรมเกาหลีอย่างมากมาย และมีการแปลวรรณกรรมต่าง ๆ ที่เคยใช้ตัวอักษรจีนเป็นตัวอักษรเกาหลี รวมถึงการจดบันทึกตำราต่าง ๆ ด้วยอักษรฮั่นกิล อีกทั้งยังแต่ทว่าเอกสารด้านการต่างประเทศและวรรณคดีระดับสูงจะยังใช้อักษรฮั่นจาเพราะเป็นงานเขียนที่เป็นทางการ ส่วนงานเขียนที่ไม่เป็นทางการจะใช้ตัวอักษรฮั่นกิลทั้งหมด

ในเวลาต่อมาก็ได้มีการพัฒนาและปรับปรุงมาเรื่อย ๆ จนในที่สุดได้ปรับเปลี่ยนชื่อจาก “ฮุนมินจองอึม” มาเป็น “ฮั่นกิล” ซึ่งแปลว่า “อักษรเกาหลี” แต่เดิมมีพยัญชนะทั้งหมด 17 ตัว และสระ 11 ตัว ปัจจุบันประกอบด้วยพยัญชนะ 14 ตัว และ 10 ตัว ไม่มีรูปวรรณยุกต์ ด้วยจำนวนพยัญชนะและสระที่มีไม่มาก ทำให้อักษรเกาหลีเป็นอักษรที่สามารถเรียนรู้และเข้าใจได้ง่าย การประดิษฐ์อักษรเกาหลีจึงถือเป็นรากฐานทางวัฒนธรรมและเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์ทำให้ชาวเกาหลีให้ความสำคัญและรู้สึกภาคภูมิใจที่มีภาษาเป็นของตนเอง

แรงบันดาลใจในการประดิษฐ์อักษรเกาหลี

แรงบันดาลใจในการประดิษฐ์ตัวอักษรใหม่ที่เรียกว่าอักษรฮั่นกิลของพระเจ้าเซจงเกิดจากการที่พระองค์ทรงตระหนักถึงปัญหาที่ประชาชนทั่วไปที่ไม่ได้รับการศึกษาที่แม้ว่าจะมีภาษาพูดที่เป็นภาษาเกาหลี แต่ก็ไม่มีความรู้ความเข้าใจในอักษรจีนที่ใช้เป็นภาษาเขียน ทำให้ไม่สามารถที่จะสื่อสารและแสดงความรู้สึกที่เป็นลายลักษณ์อักษรโดยถ่ายทอดออกมาผ่านอักษรจีนได้ ประชาชนเกาหลีจึงไม่มีวิธีการที่จะจดบันทึกความรู้ ความสามารถทางภูมิปัญญา และประสบการณ์อันมีค่าส่งต่อไปยังชนรุ่นหลังได้ อันเนื่องมาจากอักษรจีนหรือฮั่นจาที่ใช้มีความยุ่งยากซับซ้อนทั้งในด้านการอ่าน เขียน เรียนรู้ และจดจำ ต้องใช้เวลานานในการศึกษา อีกทั้งพระองค์ทรงเห็นว่าอักษรจีนเป็นอักษรที่ไม่สามารถใช้แทนคำบางคำของเกาหลีได้อย่างถูกต้องมากนัก และนักปราชญ์เกาหลีส่วนใหญ่ที่ใช้อักษรจีนในการเขียนบันทึกข้อความ และเขียนหนังสือต่าง ๆ ซึ่งเป็นอักษรของของชาติอื่นไม่สามารถสื่อ

ความรู้สึกนึกคิดและความหมายที่เป็นแบบคิดของชาวเกาหลีได้อย่างชัดเจน คนส่วนใหญ่จึงไม่มีแนวทางในการแสดงความคิดและความรู้สึกเพราะความยากของอักษรจีน

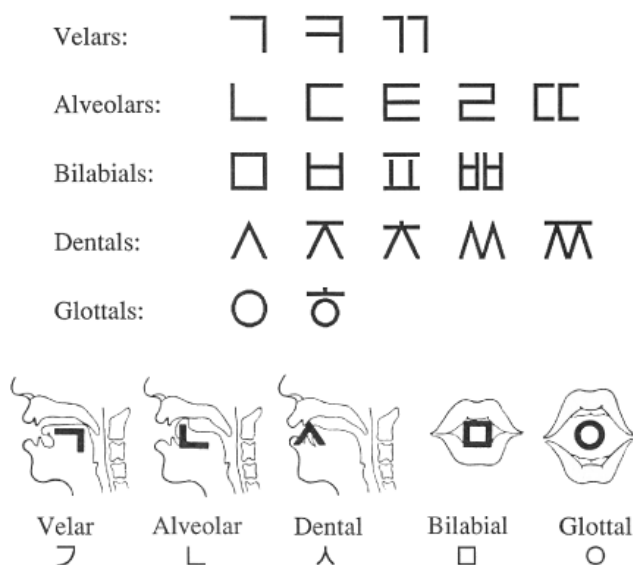
ด้วยความที่พระเจ้าเซจงเป็นทั้งนักวิชาการและนักปฏิวัติการปกครอง พระองค์จึงคิดประดิษฐ์ตัวอักษรฮันกิลขึ้นเพื่อยกระดับชีวิตของประชาชนทั่วไปให้มีการศึกษา สามารถเข้าถึงงานวรรณกรรมต่าง ๆ ที่แต่เดิมเคยจำกัดเฉพาะคนชั้นสูงเท่านั้นที่สามารถเข้าถึงได้ และจัดบันทึกความรู้ภูมิปัญญาต่าง ๆ ส่งต่อไปยังชนรุ่นหลังได้ด้วยตัวอักษรฮันกิล นอกจากนี้พระองค์ต้องการให้ประเทศเกาหลีมีอักษรเป็นของตนเอง และอักษรนั้นจะต้องเป็นอักษรที่ประชาชนทั่วไปสามารถเรียนรู้ได้ง่ายและเข้าใจได้เร็ว ซึ่งการประดิษฐ์ตัวอักษรเป็นของตัวเองนี้มีนัยยะทางเมืองที่แสดงให้เห็นว่าอาณาจักรโชซอนต้องการปลดแอกจากการครอบงำของจีนโดยการสร้างวัฒนธรรมภาษาของตัวเอง เนื่องจากอาณาจักรโชซอนเคยเข้าสู่ระบบบรรณาการและเป็นประเทศราชของจีนในค.ศ.1402 แต่เมื่ออาณาจักรโชซอนในรัชสมัยของพระเจ้าเซจงมหาราชมีความรุ่งเรืองทั้งทางด้านวัฒนธรรมและการปกครองแล้วก็อยากที่จะสร้างวัฒนธรรมของตัวเองขึ้นโดยการประดิษฐ์อักษรเกาหลีขึ้นอันเป็นรากฐานทางวัฒนธรรมเกาหลี

หลักการและทฤษฎีในการสร้างอักษรฮันกิล

พระเจ้าเซจงมหาราชในฐานะที่เป็นทั้งนักวิชาการและผู้บุกเบิกทางวัฒนธรรมสามารถวิเคราะห์หน่วยพื้นฐานของคำพูดภาษาเกาหลีโดยใช้ความรู้ด้านภาษาศาสตร์ของพระองค์เอง และประสบความสำเร็จในการเรียบเรียงอักษรในฮุนมิน จองอึม โดยอักษรฮันกิลที่ประดิษฐ์นั้นเป็นอักษรที่ง่ายและรัดกุม มีการผันคำและคำต่อท้ายเพื่อเพิ่มหรือแก้ไขความหมาย

ตามคำอธิบายและตัวอย่างของฮุนมิน จองอึม พยัญชนะพื้นฐาน 5 ตัวนั้นได้แนวคิดจากรูปร่างของอวัยวะที่ใช้ออกเสียง ได้แก่

- ㄱ (k) มีลักษณะเป็นรูปร่างของโคนลิ้นที่ปิดกั้นคอ
- ㄴ (n) มีลักษณะเป็นรูปร่างของปลายลิ้นที่สัมผัสเพดานด้านบน
- ㅁ (m) มีลักษณะเป็นรูปร่างของริมฝีปากที่เปิดออก
- ㅅ (s) เป็นลักษณะเสียงที่ออกมาจากฟันหน้า
- ㅇ (zero initial) เป็นลักษณะเสียงที่ออกมาจากช่องคอ

ภาพที่ 1 พยัญชนะที่ได้แนวคิดจากรูปร่างของอวัยวะที่ใช้ออกเสียง

ที่มา : <http://www.wright-house.com/korean/korean-linguistics-origins.html>

ส่วนพยัญชนะอื่น ๆ จะใช้การเพิ่มเส้นพิเศษลงบนพยัญชนะพื้นฐาน ได้แก่ ㅋ, ㆁ, ㄷ, ㅌ, ㅃ, ㅆ, ㅅ, ㅆ และ ㅎ โดยจะมีเสียงที่หนักกว่าพยัญชนะพื้นฐาน สัญลักษณ์สระถูกสร้างขึ้นหลังจากสัญลักษณ์พื้นฐาน 3 ประการของปรัชญาตะวันออก ได้แก่

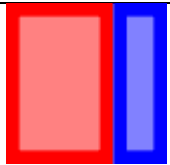
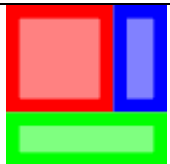
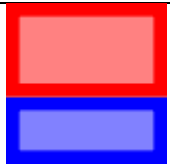
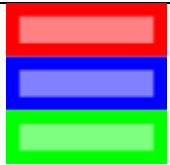
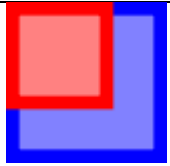
- แสดงถึงสวรรค์
- แสดงถึงโลก
- | แสดงถึงคน

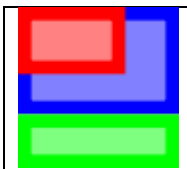
อักษรฮันกิลสมัยใหม่ จุดจะแสดงด้วยขีดสั้น มีช่องว่างระหว่างคำโดยคำนั้นอาจมีมากกว่า 1 พยางค์ เส้นของพยัญชนะบางตัวเปลี่ยนไปขึ้นกับว่าอยู่ต้น กลาง หรือท้ายพยางค์

การประดิษฐ์อักษรเกาหลีนั้นถูกสร้างขึ้นจากวิทยาศาสตร์ แต่ก็ยังเป็นอักษรที่มีที่มาจากอุดมการณ์และปรัชญาของลัทธิขงจื้อ ซึ่งตัวอักษรแบ่งออกเป็นสองกลุ่มของหยินและหยาง ในประเพณีตะวันออก หยิน หมายถึง ผู้หญิง ความอดทน ความมีดี ความขึ้น และความเย็น ในขณะที่หยาง หมายถึง ผู้ชาย ความกระตือรือร้น ความสว่าง ความแห้งแล้ง และความร้อน จากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างทั้ง 2 สิ่งที่เกิดขึ้น ทำให้สร้าง 5 องค์ประกอบ ได้แก่ ไม้, ไฟ, โลก, โลหะ และน้ำ

การประสมอักษร

อักษรฮันกิลมีส่วนที่คล้ายภาษาไทย คือ พยางค์ในอักษรฮันกิลหนึ่งพยางค์จะเกิดจากการรวมกันของ พยัญชนะต้น และสระ หรือ พยัญชนะต้น, สระ และพยัญชนะสะกด แต่ส่วนที่แตกต่างกัน คือ ภาษาไทยมีระดับวรรณยุกต์ ส่วนภาษาเกาหลีนั้นไม่มีระดับวรรณยุกต์ ซึ่งการสร้างพยางค์หนึ่งพยางค์สามารถทำได้โดยการเขียนตำแหน่งพยัญชนะ, สระ และพยัญชนะสะกดซึ่งจะมี 6 วิธี ดังนี้ โดยกำหนดให้ สีแดง คือ พยัญชนะต้น, สีน้ำเงิน คือ สระ และ สีเขียว คือ พยัญชนะสะกด

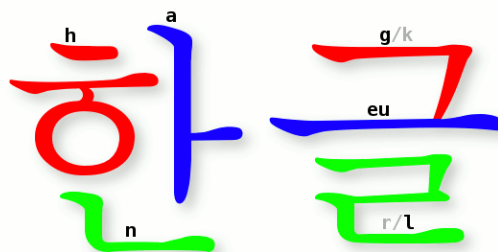
รูปแบบ	คำอธิบาย
	<ul style="list-style-type: none"> - รูปแบบนี้ เป็นรูปแบบที่เขียนพยัญชนะต้นข้างหน้าสระ - และสระที่เขียนในรูปแบบนี้ได้ต้องเป็นสระแนวตั้ง คือ ㅏ ㅑ ㅓ ㅕ ㅗ ㅛ ㅜ ㅠ ㅡ และ ㅚ - ตัวอย่าง ㅐ = /อี/, ㅑ = /คา/, ㅓ = /ชอ/, ㅕ = /ยอ/, ㅗ = /นา-รา/, ㅛ = /เน/, ㅜ = /มเย/
	<ul style="list-style-type: none"> - เป็นรูปแบบที่มีทั้งพยัญชนะต้น, สระ และพยัญชนะสะกด โดยพยัญชนะต้นอยู่ด้านหน้าสระในระดับเดียวกัน และ พยัญชนะสะกดอยู่ล่างสุด - สระที่เขียนในรูปแบบนี้ได้ต้องเป็นสระแนวตั้ง คือ ㅏ ㅑ ㅓ ㅕ ㅗ ㅛ ㅜ ㅠ ㅡ และ ㅚ - ตัวอย่าง ㅑ = /อัน/, ㅓ = /นย็อง/ (อ่านควบ), ㅕ = /ซ็อง/, ㅗ = /ซ็อม-ชิม/, ㅛ = /พับ/
	<ul style="list-style-type: none"> - รูปแบบนี้ เป็นรูปแบบที่พยัญชนะต้นอยู่ข้างบนสระ - และสระที่เขียนในรูปแบบนี้ได้ต้องเป็นสระแนวนอน คือ ㅓ ㅕ ㅗ ㅛ และ ㅡ - ตัวอย่าง ㅓ = /โค/, ㅕ = /โค/, ㅗ = /อา-นี-โอ/, ㅛ = /ไท-โย-อิล/, ㅜ = /พ्यों-โฮ-ซา/
	<ul style="list-style-type: none"> - เป็นรูปแบบที่มีทั้งพยัญชนะต้น, สระ และพยัญชนะสะกด โดยเรียงลำดับจากบนลงล่าง - สระที่เขียนในรูปแบบนี้ได้ต้องเป็นสระแนวนอน คือ ㅓ ㅕ ㅗ ㅛ และ ㅡ - ตัวอย่าง ㅓ = /ซ็ิง/, ㅕ = /มุล/
	<ul style="list-style-type: none"> - รูปแบบนี้ประกอบด้วยพยัญชนะต้นและสระ - สระที่เขียนในรูปแบบนี้ได้ต้องเป็นสระ ㅓ ㅕ ㅗ ㅛ ㅜ ㅠ และ ㅚ - ตัวอย่าง ㅓ = /ฮวา/

	<ul style="list-style-type: none"> - รูปแบบนี้ประกอบด้วยพยัญชนะต้น,สระ และพยัญชนะสะกด - สระที่เขียนในรูปแบบนี้ได้ต้องเป็นสระ ㅏ ㅑ ㅓ ㅕ ㅗ ㅛ ㅜ ㅠ และ ㅡ - ตัวอย่าง ㅛ = /ว็อน/
---	---

ตารางที่ 1 รูปแบบการประสมอักษรฮันกิล

ที่มา:<https://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%AD%E0%B8%B1%E0%B8%81%E0%B8%A9%E0%B8%A3%E0%B8%AE%E0%B8%B1%E0%B8%99%E0%B8%81%E0%B8%B6%E0%B8%A5>

ยกตัวอย่างของการประสมอักษร

ภาพที่ 2 การประสมอักษรของคำว่า 한글

ที่มา : <https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Hangeul.png>

จากรูปการประสมอักษรของคำว่า 한글 จะเห็นได้ว่าในหนึ่งคำพยัญชนะ สระ และตัวสะกด ดังนั้น ตัวอักษรฮันกิลจึงเป็นอักษรที่ประสมพยัญชนะและสระได้อย่างมีประสิทธิภาพ เห็นได้ชัดว่าเพียงนำตัวอักษรฮันกิล อันประกอบด้วยพยัญชนะ 14 ตัว สระ 10 ตัว มาประสมกัน ก็สามารถสร้างเสียงและคำได้มากมาย

ผลกระทบจากการประดิษฐ์อักษรฮันกิล

หลังจากที่มีการประดิษฐ์และใช้ตัวอักษรฮันกิลขึ้น สามัญชนทั่วไปและชนชั้นอื่น ๆ ของสังคมสามารถเข้าถึงงานวรรณกรรมที่เคยจำกัดอยู่เฉพาะชนชั้นปกครองและชนชั้นสูงได้ และรู้วิธีการที่จะจดบันทึกความรู้ ความสามารถทางภูมิปัญญา และประสบการณ์อันมีค่าส่งต่อไปยังชนรุ่นหลังได้ มีการสร้างสรรค์งานวรรณกรรมเกาหลีอย่างมากมาย เช่น นิยาย เพลงพื้นบ้าน โคลงกลอนเกาหลี หรือซีใจ รวมถึงงานวรรณกรรมที่มีชื่อเสียงมาก เช่น หนังสือรวมนิทาน“คิโอินฮวา” เรื่องเล่าของฮงกิลดง

และบันทึกการรุกรานของญี่ปุ่น หรือ ชิง ปิงก (ไพบูลย์ ปิตะเสน, 2555 : 242) นอกจากนี้ประชาชนที่รู้หนังสือและมีการศึกษาจะไม่ถูกเอารัดเอาเปรียบจากชนชั้นปกครอง เนื่องจากในสมัยราชวงศ์โชซอน ยุคนี้ประชาชนชาวเกาหลีต้องประสบกับปัญหาการทุจริตภาษี โดยคนที่ไม่รู้หนังสือจะจ่ายภาษีมากกว่าคนที่รู้หนังสือ ทำให้เกิดแนวคิดที่ว่าหากใครรู้หนังสือจะไม่ลำบากและไม่ประสบกับการถูกเอารัดเอาเปรียบจากการทุจริตภาษีของชนชั้นปกครอง การประดิษฐ์ตัวอักษรฮันกิลขึ้นนี้เองจึงถือเป็นการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนชาวเกาหลีให้มีการศึกษาเทียบเท่ากับกลุ่มชนชั้นสูง แต่อย่างไรก็ตามการศึกษาก็ยังให้แก่ผู้ชายเท่านั้นที่สามารถเล่าเรียนได้ โดยตัวอักษรฮันกิลได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาภาคบังคับในการตรวจสอบของการทำงานของชนชั้นปกครอง

ช่วงเวลาที่พระเจ้าเซจงมหาราชคิดค้นประดิษฐ์ตัวอักษรฮันกิลนั้น ได้เผชิญกับการต่อต้านและการวิจารณ์ที่รุนแรงจากขุนนางฝ่ายตรงข้าม นำโดยชเวมนรีซึ่งเป็นบัณฑิตอาวุโสของสถาบันจิบยอนจอน ได้ยื่นคำร้องต่อศาลของกษัตริย์เพื่อวิจารณ์ตัวอักษรใหม่อย่างรุนแรงว่าตัวอักษรฮันกิลเป็นอักษรที่เข้าใจได้ง่ายเกินไป เนื่องจากความง่ายนี้จะทำให้ผู้คนจะตกอยู่ในความเกียจคร้านและไม่เคยพยายามเรียนรู้ อีกทั้งยังประณามว่าเป็น ภาษาปัญญาอ่อน หมายถึง ภาษาที่สามารถเรียนรู้ได้ภายใน 1 วันสำหรับนักปราชญ์ที่ศึกษาอักษรจีนมาและไม่คู่ควรแก่การเรียนรู้ หรือ ภาษาไร้การศึกษา หมายถึง ภาษาที่แม้แต่บรรดาผู้หญิงที่ไม่ได้รับการศึกษาก็สามารถเรียนรู้ได้อย่างง่ายดาย ทั้งนี้ยังมองว่าการเรียกร้องให้มีการรู้หนังสืออย่างทั่วถึงสำหรับสามัญชนทั่วไปให้อ่านออกเขียนได้นั้นไม่มีความจำเป็น ซึ่งผู้ที่มีอำนาจอย่างข้าราชการและชนชั้นสูงบางคนคิดว่าเป็นเรื่องอันตรายที่ประชาชนจะสามารถรู้ข้อมูลที่มีความสำคัญทางการเมือง

นอกจากนี้การสร้างตัวอักษรฮันกิลขึ้นมานั้นถือว่าเป็นความท้าทายและดูหมิ่นประเพณีและอำนาจอันยาวนานของการใช้งานตัวอักษรจีน พระเจ้าเซจงตระหนักดีแต่แทนที่จะโจมตีข้อโต้แย้งของฝ่ายตรงข้ามโดยตรง พระองค์กลับแสดงความเชื่อของพระองค์เองอย่างแรงกล้าและมั่นคง

จากประวัติศาสตร์สู่หน้าจอโทรทัศน์

ข้อมูลทั่วไปของละครชุดเรื่อง Tree with deep rooted

ละครชุดเรื่อง “Tree with deep rooted” หรือบางสำนวนแปล แปลว่า “Deep rooted tree” มีชื่อภาษาไทยว่า “จอมบัลลังก์ตำนานอักษร” ซึ่งชื่อเรื่อง “Tree with deep rooted” มาจากวิบทหนึ่งในหนังสือโบราณ “ยงพื่อซอนกา” ที่เป็นงานเขียนชุดแรกที่ใช้อักษรเกาหลี กล่าวไว้

ว่า ต้นไม้ที่มีรากลึกจักไม่ไหวเอน บทละครดัดแปลงมาจากนิยายอิงประวัติศาสตร์ซึ่งเป็นผลงานติดอันดับของนักเขียน “ลี จองมยอง” ละครชุดเรื่องนี้สร้างขึ้นจากความร่วมมือของสถานีโทรทัศน์เคบีเอส (KBS) กับทางรัฐบาลสาธารณรัฐเกาหลีเพื่อรณรงค์การใช้ภาษา นำแสดงโดย ฮัน ซอกกยู, จาง ฮยอก และชิน เซคยอง ออกอากาศทุกวันพุธและวันพฤหัสบดี เวลา 21.55 น. – 23.10 น. ออกอากาศตั้งแต่วันที่ 5 ตุลาคม ค.ศ.2011 ถึงวันที่ 22 ธันวาคม ค.ศ.2011 มีจำนวนทั้งสิ้น 24 ตอน โดยมี คิม ยองฮยอน และพัค ซังยอน เป็นผู้เขียนบท ซึ่งเคยเขียนละครชุดอิงประวัติศาสตร์ชื่อดังหลายเรื่อง เช่น แดจังกึม จอมมนางแห่งวังหลวง, ขอนด็อก มหาราชินีสามแผ่นดิน, Six Flying Dragons เป็นต้น ในละครชุดเรื่อง “Tree with deep roots” ผู้เขียนได้เขียนเนื้อเรื่องอิงประวัติศาสตร์ในสมัยพระเจ้าเซจง (ค.ศ.1418-1450) กษัตริย์องค์ที่ 4 แห่งราชวงศ์โชซอน

ภาพที่ 3 ภาพโฆษณาละครชุดเรื่อง Tree with deep roots
ที่มา : <http://www.siam-dvd.com/catalog.php?idp=2808>

ความนิยมของละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

Episode #	Original broadcast date	Average audience share			
		Tlms5 Ratings TM		AGB Nielsen SM	
		Nationwide	Seoul National Capital Area	Nationwide	Seoul National Capital Area
1	5 October 2011	9.2%	11.0%	8.8%	11.1%
2	6 October 2011	8.2%	9.8%	9.8%	10.6%
3	12 October 2011	16.4%	18.7%	18.2%	20.7%
4	13 October 2011	18.8%	22.6%	19.1%	21.8%
5	19 October 2011	17.7%	20.6%	18.3%	20.5%
6	20 October 2011	18.3%	20.8%	18.6%	19.1%
7	26 October 2011	17.9%	21.0%	18.9%	20.1%
8	27 October 2011	18.3%	20.5%	19.2%	20.9%
9	2 November 2011	17.3%	19.2%	17.4%	18.9%
10	3 November 2011	18.5%	20.7%	20.2%	22.1%
11	9 November 2011	17.9%	20.3%	19.1%	20.4%
12	10 November 2011	18.9%	20.9%	19.9%	21.3%
13	16 November 2011	18.7%	21.4%	19.4%	20.9%
14	17 November 2011	19.0%	21.6%	20.5%	22.0%
15	23 November 2011	17.8%	20.6%	20.1%	21.1%
16	24 November 2011	19.9%	21.9%	21.1%	22.3%
17	30 November 2011	18.8%	20.7%	21.0%	22.0%
18	1 December 2011	18.6%	21.4%	20.8%	22.2%
19	7 December 2011	20.1%	23.1%	21.6%	23.0%
20	8 December 2011	20.2%	23.5%	21.7%	23.9%
21	14 December 2011	19.7%	22.3%	21.9%	23.3%
22	15 December 2011	19.3%	22.1%	22.7%	24.7%
23	21 December 2011	19.7%	20.1%	21.4%	23.3%
24	22 December 2011	23.6%	27.6%	26.4%	27.3%
Average		18.8%	20.6%	19.4%	20.9%

ภาพที่ 4 ความนิยมของละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

ที่มา : https://en.wikipedia.org/wiki/Deep_Rooted_Tree

ตัวละครในเรื่อง Tree with deep roots

ภาพที่ 5 องค์ชายลีโท หรือ พระเจ้าเซจงมหาราช

ที่มา : ภาพโฆษณาละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

<http://luvasianseries.blogspot.com/2016/01/deep-rooted-tree.html>

ฮัน ซอกคยู รับบทเป็นองค์ชายลีโท หรือ พระเจ้าเซจงมหาราช กษัตริย์ผู้สร้างอักษรฮันกิลซึ่งเป็นอักษรประจำชาติเกาหลี โดยในช่วงปีแรก ๆ ที่พระเจ้าเซจงดำรงตำแหน่งเป็นกษัตริย์ พระองค์มีความสัมพันธ์ที่ตึงเครียดกับอดีตพระราชินีซึ่งเป็นพระราชบิดาของพระองค์ นั่นคือ พระเจ้าแทจง

เนื่องจากมีอุดมการณ์ทางการเมืองที่จะปกครองโซซอนแตกต่างกัน พระเจ้าแทจงนั้นปกครองประเทศด้วยความเด็ดขาด แข็งกร้าว จึงเกิดการชนฆ่าขุนนางและผู้บริสุทธิ์ที่ไม่เห็นด้วยอย่างเลือดเย็น พระเจ้าเซจงไม่เห็นด้วยกับระบอบการปกครองแบบนั้น จึงคิดที่จะปกครองโซซอนด้วยการก่อตั้งสถาบันจิบยอนจอนให้เป็นอาวุธลับทางการเมือง โดยจะไม่ใช้อาวุธแต่จะใช้คำพูดโน้มน้าวจิตใจคน เพื่อให้ได้ความจริงใจของผู้คน

ภาพที่ 6 คังเซยุน หรือ ตีลบุก

ที่มา : ภาพโฆษณาละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

<http://luvasianseries.blogspot.com/2016/01/deep-rooted-tree.html>

จาง ฮยอก รับบทเป็นคังเซยุน หรือ ตีลบุก อดีตทาสที่เดิมชื่อว่า ตีลบุก ได้เปลี่ยนชื่อเป็น คัง เซยุนมาเป็นนักรบผู้พิทักษ์ เนื่องจากต้องการที่จะแก้แค้นพระเจ้าเซจงจากเหตุการณ์ฆาตกรรมที่ทำให้พ่อของเขาต้องมาตายอย่างไม่ยุติธรรม โดยเขาได้เข้ารับราชการเป็นทหารในวังหลวงและได้รับมอบหมายให้สืบเหตุการณ์ฆาตกรรมขุนนางของสถาบันจิบยอนจอน

ภาพที่ 7 โซอี หรือ ทาม

ที่มา : ภาพโฆษณาละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

<http://luvasianseries.blogspot.com/2016/01/deep-rooted-tree.html>

ชิน เซคยอง รับบทเป็นโซอี หรือ ทาม นางกำนัลที่มีพรสวรรค์ สามารถจำรายละเอียดได้อย่างแม่นยำเมื่อได้เห็นอะไรเพียงครั้งเดียว โซอีได้หนีจากการโดนประหารชีวิตในวัยเด็กโดยได้รับความช่วยเหลือจากพระมเหสีของพระเจ้าเซจงจากเหตุการณ์ฆาตกรรมในครั้งนั้น ทำให้เธอสูญเสียความสามารถในการพูด

ภาพที่ 8 จองกีจุน หรือ คาริออน

ที่มา : ภาพโฆษณาละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

<http://luvasianseries.blogspot.com/2016/01/deep-rooted-tree.html>

ยุน เซมุน รับบทเป็นจองกิจุน หรือ คาริออน หลานของจองโดจอนซึ่งเป็นขุนนางใหญ่ของอาณาจักรโครยอตอนปลายและอาณาจักรโชซอน ผู้ก่อตั้งองค์กรลับที่มีชื่อว่า “มิลบอน” และเป็นผู้วางรากฐานนโยบายต่างๆ ของโชซอน และเป็นอัศวินหาเสนาบดีคนแรกของโชซอน แต่ถูกอี บังวอน หรือ พระเจ้าแทจง สั่งหารพร้อมครอบครัว ทำให้จองกิจุน ซึ่งเป็นผู้เหลือรอดจากการสังหารครอบครัวของจองโดจอนเป็นผู้สืบทอดดูแลองค์กรมิลบอนที่มีอุดมการณ์สนับสนุนอำนาจของขุนนางเพื่อใช้อำนาจนั้นคานอำนาจของกษัตริย์ โดยจองกิจุนได้ปลอมตัวเป็นพ่อค้าเนื้อชื่อ “คาริออน” ผู้ที่มีความสามารถในการชันสูตรศพเพื่อป้องกันไม่ให้ใครจับได้ว่าตนนั้นคือจองกิจุน หัวหน้าองค์กรมิลบอน

ภาพที่ 9 มูฮยูล

ที่มา : ภาพโฆษณาละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

<http://luvasianseries.blogspot.com/2016/01/deep-rooted-tree.html>

โจจินอุง รับบท มูฮยูล หัวหน้าองค์รักษ์และพระสหายของพระเจ้าเซจง เป็นนักดาบที่มีฝีมือและเก่งที่สุดในโชซอน คอยปกป้องดูแลพระเจ้าเซจง

ภาพที่ 10 องค์ชายกวางพยอง

ที่มา : ภาพโฆษณาละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

<http://luvasianseries.blogspot.com/2016/01/deep-rooted-tree.html>

ขอ จุนยอง รับบท องค์ชายกวางพยอง องค์รัชทายาทที่ช่วยงานพระเจ้าเซจงเกี่ยวกับการประดิษฐ์อักษร แม้ว่าจะต้องแลกชีวิตที่ยอมเพื่อให้งานของพระเจ้าเซจงสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

เรื่องย่อละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

เนื้อเรื่องเริ่มจากพระเจ้าเซจงที่แม้ว่าจะได้ขึ้นครองราชย์เป็นพระราชาแล้ว แต่ก็ยังคงอยู่ใต้อำนาจของอดีตพระราชา คือ พระเจ้าแทจง (ค.ศ.1400-1418) ซึ่งเป็นพระราชบิดาของพระองค์ ทั้งสองพระองค์มีอุดมการณ์ทางเมืองที่แตกต่างกัน คือ ในยุคสมัยของพระเจ้าแทจงนั้นปกครองประเทศด้วยความเด็ดขาด แข็งกร้าว จึงเกิดการเข่นฆ่าขุนนางและผู้บริสุทธิ์ที่ไม่เห็นด้วยอย่างเลือดเย็น ความโหดเหี้ยมของพระเจ้าแทจงทำให้เหล่าขุนนางข้าราชการต่างพร้อมรับบัญชาจากอดีตพระราชา ส่วนพระเจ้าเซจงซึ่งเป็นพระราชาทัวจริงนั้นเป็นเพียงหุ่นเชิดที่ไม่มีอำนาจในการขัดขวางใด ๆ แม้พระองค์จะไม่เห็นด้วยแต่ก็ต้องประทับตราพระราชโองการต่าง ๆ ด้วยความคับแค้นใจตัวเองที่ไม่สามารถโต้แย้งหรือต่อต้านได้ เมื่อได้ทำขิมวอนซึ่งเป็นบิดาของพระมเหสีในพระเจ้าเซจง มีความขัดแย้งกับอดีตพระราชาแทจง จึงเกิดเหตุการณ์ลอบฆาตกรรมใต้ทำขิมวอน พระเจ้าเซจงได้พยายามช่วยชีวิตใต้ทำขิมวอนโดยการให้นางกำนัลแอบส่งสาส์นไปให้ แต่ทว่าสาส์นที่ส่งไปนั้นถูกสลับปลอมแปลง ทาสของใต้ทำขิมวอนที่เป็นคนสติไม่ดีก็ได้อาสาที่จะนำสาส์นจากนางกำนัลไปให้ได้ ทำขิมวอน นั่นก็คือ พ่อของคัง เซยุนซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่อง กลับต้องมาเสียชีวิตอย่างทารุณเพราะความไม่รู้หนังสือ จากเหตุการณ์นี้ทำให้พระเจ้าเซจงตระหนักถึงความลำบากของประชาชนที่อ่าน

หนังสือไม่ออก และไม่รู้ข้อมูลข่าวสาร อีกทั้งอำนาจต่าง ๆ ก็อยู่ในมือของขุนนางที่รู้อักษรจีน และประชาชนก็ถูกขุนนางเอาเปรียบอยู่ตลอด พระองค์จึงคิดริเริ่มประดิษฐ์ตัวอักษรเกาหลีขึ้น ซึ่งเป็นอักษรที่ประชาชนสามารถเรียนรู้และเข้าใจได้ง่าย โดยได้รับความช่วยเหลือจากโซอีซึ่งเป็นนางกำนัลที่มีพรสวรรค์ สามารถจำรายละเอียดได้อย่างแม่นยำเมื่อได้เห็นอะไรเพียงครั้งเดียว โซอีได้เห็นจากการโดนประหารชีวิตในวัยเด็กโดยได้รับความช่วยเหลือจากพระมเหสีของพระเจ้าเซจงจากเหตุการณ์ฆาตกรรมในครั้งนั้น ทำให้เธอสูญเสียความสามารถในการพูด เพราะคัง เซยุนโทษว่าเป็นความผิดของโซอีที่อ่านหนังสือไม่ออก แต่โกหกว่าอ่านออกจนทำให้ทุกคนต้องเสียชีวิต เธอจึงไม่ยอมพูดอีกเลย ส่วนคัง เซยุนรอดชีวิตจากการโดนประหารจากเหตุการณ์ฆาตกรรมครั้งนั้นเพราะพระเจ้าเซจงแอบช่วยไว้ แต่เขาคิดว่าพระเจ้าเซจงเป็นต้นเหตุทำให้พ่อของเขาต้องเสียชีวิต จึงสอบเข้ารับราชการเป็นทหารในวังหลวงเพื่อแก้แค้นพระเจ้าเซจง จากความพยายามสร้างตัวอักษรของพระเจ้าเซจงซึ่งขัดแย้งกับอุดมการณ์ของกลุ่ม “มิลบอน” ที่มีอุดมการณ์สนับสนุนอำนาจของขุนนางเพื่อใช้อำนาจนั้นคานอำนาจของกษัตริย์ แต่พระเจ้าเซจงเห็นว่าขุนนางมีอำนาจแบบผูกขาดมากเกินไป จึงคิดสร้างตัวอักษรให้ประชาชนได้รู้หนังสือเพื่อมีส่วนร่วมช่วยในการตรวจสอบการทำงานของขุนนาง ทำให้เกิดเหตุการณ์ฆาตกรรมต่อเนื่องเหล่าบัณฑิตของสถาบันจิบยอนจอนที่ช่วยเหลืองานพระเจ้าเซจงอย่างลับ ๆ ก่อนการประกาศใช้ตัวอักษรเกาหลีเพียง 7 วัน พระเจ้าเซจงจึงได้มอบหมายให้คัง เซยุนสืบหาสาเหตุในการฆาตกรรมครั้งนี้ จากเหตุการณ์ต่าง ๆ ทำให้คัง เซยุนได้เห็นถึงความจริงใจของพระเจ้าเซจงที่มีความกล้าหาญและพร้อมจะต่อสู้เพื่อประชาชนจึงหยุดความแค้นที่มีต่อพระเจ้าเซจง ความน่าสนใจของละครชุดเรื่องนี้ไม่ได้อยู่แค่การต่อสู้ทางความคิดเชิงการเมือง แต่มีเรื่องราวการฆาตกรรมต่อเนื่องที่ทั้งปมปริศนาไว้เชื่อมโยงกันตลอดเรื่อง ซึ่งทุกครั้งเป็นการสังหารเพื่อข่มขู่ศัตรูในทางจิตวิทยาให้เสียกำลังใจหรือหวาดกลัวจนไม่กล้าคิดอะไร ผู้แข็งแกร่งทางสติปัญญาจึงต้องมีสถานะทางจิตใจที่แกร่งพอจะสู้ด้วย

การประดิษฐ์อักษรที่ปรากฏในละครชุด Tree with deep rooted

กระบวนการการประดิษฐ์อักษร

ละครนำเสนอการประดิษฐ์อักษรโดยเริ่มด้วยเหตุการณ์ลอบสังหารบัณฑิตของสถาบันจิบยอนจอนที่ทำงานลับเกี่ยวกับการศึกษาการประดิษฐ์อักษรให้กับพระเจ้าเซจง ซึ่งบัณฑิตคนแรกที่ถูกสังหาร คือ โฮดัม ได้รับมอบหมายให้ศึกษาแผนที่เก่าและคัมภีร์พุทธศาสนาเพื่อศึกษาภาษา

สันสกฤต คนที่สอง คือ ยุนฟิล รับหน้าที่ศึกษาการเรียงพิมพ์ และคนที่สาม คือ จางซองซูเป็นผู้ตรวจสอบเอกสารและศึกษาอักษรพัก-ปา ซึ่งในแต่ละครั้งที่มีการสังหารบัณฑิตเหล่านี้ก็จะพบหลักฐานที่แสดงถึงการศึกษาเพื่อที่จะสร้างตัวอักษรใหม่ขึ้นมา

ภาพที่ 11 ข้อความ กุน มี นา ยก ซอล ที่พบในเหตุการณ์ฆาตกรรมบัณฑิตยุนฟิล
ที่มา : ละครชุด Tree with deep roots

จากเหตุการณ์การลอบสังหารบัณฑิตยุนฟิล หนึ่งในบัณฑิตของสถาบันจิบพยองที่ทำงานลับให้กับพระเจ้าเซจง ได้พบหลักฐานเป็นข้อความที่เขียนไว้ อ่านว่า “กุน นา มี ยก ซอล” หมายถึง เสียงที่ผ่านเพดาน ลิ้น ริมฝีปาก คอ และฟัน ซึ่งเป็นการออกเสียงผ่านเพดาน ลิ้น ริมฝีปาก คอ และฟัน โดยพระเจ้าเซจงได้ศึกษาเสียงธรรมชาติและการเปล่งเสียงพูดคำต่าง ๆ อย่างลึกซึ้งเพื่อจัดกลุ่มการออกเสียงที่เปล่งออกมาจากปากทำให้เกิดระบบการเขียนจากเสียงที่เราพูด ทั้งนี้ยังได้กำหนดเสียงแต่ละเสียงเป็นตัวอักษรแต่ละตัว

ภาพที่ 12 พระเจ้าเซจงนำเสนอตัวอักษรใหม่ให้กับบัณฑิตเพื่อทดลองการใช้งาน
ที่มา : ละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

พระเจ้าเซจงบัญชาให้นางกำนัลศึกษาเรื่องต่าง ๆ นางกำนัลคนแรก คือ กึนจิ รับผิดชอบในการศึกษาเรื่องภาษาต่างประเทศ เช่น มองโกล สันสกฤต นางกำนัลคนต่อไป คือ มกยู ศึกษาเรื่อง

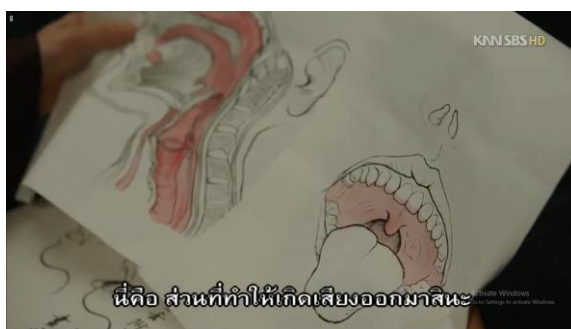
ภาษาถิ่น ใ้รับผิดชอบภาษาถิ่นของชอลลา ชุงจู และภาษาพื้นบ้านแถว ๆ นั้น และคนสุดท้าย ทิกกีม เป็นผู้วาดรูปทั้งหมด ทั้งนี้ยังให้บัณฑิตของสถาบันจิพยอนจอนทดสอบการใช้งานและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับอักษรใหม่นี้ บัณฑิตก็ได้ให้ความเห็นว่าเสียงจากลำคอ “ฮึฮึ โฮโฮ ฮาฮา” ยังไม่สามารถแยกออกจากสระได้ชัดเจนนักและไม่ได้เป็นเพียงตัวอักษรที่ออกเสียงจากลำคอ จึงคิดว่าอักษรนี้ยังไม่สมบูรณ์ จากนั้นพระเจ้าเซจงก็ได้แบ่งเสียงออกเป็น 1 พยางค์ และหลายพยางค์ และพยายามศึกษาว่าอะไรที่ทำให้สระและพยัญชนะแตกต่างกัน

ภาพที่ 13 การผ่าศพเพื่อศึกษาอวัยวะที่ก่อให้เกิดเสียง

ที่มา : ละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

พระองค์จัดให้มีการผ่าศพและได้ไปดูการผ่าศพด้วยพระองค์เองเพื่อศึกษาทำความเข้าใจกับอวัยวะภายในอันก่อให้เกิดเสียงในลักษณะต่าง ๆ กัน โดยให้เริ่มจากผ่าที่ปากและลำคอก่อน ซึ่งเหล่าขุนนางและบัณฑิตขงจื้อเมื่อทราบเรื่องต่างก็แสดงความตกใจและไม่พอใจอย่างมากเพราะการผ่าศพเป็นการทำลายร่างกายที่ขัดต่อลัทธิขงจื้อจึงเป็นเรื่องที่ยอมรับไม่ได้ แม้แต่ผู้ได้รับการศึกษาก็ไม่ทำเช่นนี้ แต่พระเจ้าเซจงผู้ที่ได้รับการศึกษาจากขงจื้อกลับทำเช่นนี้

ภาพที่ 14 ภาพวาดอวัยวะที่ทำให้เกิดเสียง

ที่มา : ละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

ในระหว่างการผ่าศพ พระเจ้าเซจงก็ได้ให้นางกำนัลวาดรูปอวัยวะที่ทำให้เกิดเสียง ได้แก่ เส้นเสียง คอ และปาก ในฉากนี้ยังได้อธิบายเพิ่มเติมถึงเหตุผลที่ทำให้พระเจ้าเซจงคิดประดิษฐ์ตัวอักษรขึ้น เพราะนางกำนัล ชื่อโซฮี สูญเสียพ่อตั้งแต่เด็กจากเหตุการณ์ทาสของใต้เท้าชิมวอนแหกคุก หลังจากนั้นนางจึงพูดไม่ได้ พระเจ้าเซจงรู้สึกผิดจึงคิดค้นประดิษฐ์ตัวอักษรเพื่อให้นางกลับมาพูดได้อีกครั้ง โดยพระองค์ให้นางลองพูดออกเสียง “นา” ซึ่งเวลาจะพูดคำว่า นา ลิ้นจะแตะเพดานปาก จากนั้นพระองค์จึงพยายามจะดูรูปแบบของลิ้นสำหรับเสียงที่แตกต่างกันออกไป

ภาพที่ 15 พระเจ้าเซจงคิดค้นตัวอักษรที่มีเสียงออกจากคอ
ที่มา : ละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

พระเจ้าเซจงได้อธิบายว่าอักษรที่มีเสียงที่ออกจากคอมีลักษณะเป็นรูปกลมและให้ความรู้สึกต่างออกไปจากตัวอักษรที่เป็นเส้นตรง เพราะคอมีลักษณะเป็นรูปกลม ตัวอักษรที่มีเสียงออกมาจากคอมีทั้งแบบมีลมออกมา และไม่มีลมออกมาด้วย เสียงที่มีลมออกจากคอสามารถทำได้โดยปล่อยลมออกมา ถ้าดึงคางให้ต่ำลงก็จะได้เสียงที่ระเบิดออกมา เช่น ทะ คะ พะ โดยปล่อยเสียงออกมาแรง ๆ ซึ่งอักษรพวกนี้จะสามารถใช้ออกเสียงของโซซอนได้ทั้งหมดนั้นก็ต่อเมื่อได้พิสูจน์โดยผ่านการสำรวจสำมะโนประชากร พระองค์จึงที่พระประสงค์ที่จะปฏิรูปกฎหมายภาษีอากรใหม่

ภาพที่ 16 พระเจ้าเซจงประชุมคองย็อนกับเหล่าขุนนางเรื่องการปฏิรูปกฎหมายภาษีอากร
ที่มา : ละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

พระเจ้าเซจงเรียกประชุมคยองย็อนเพื่ออภิปรายเรื่องกฎหมายภาษีอากร เนื่องจากในการเก็บภาษีในสมัยพระเจ้าแทจงนั้นเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นจะลงตรวจพื้นที่และกำหนดอัตราภาษีตามผลผลิตในแต่ละปี แต่เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเหล่านั้นตกแต่งตัวเลขผลผลิตและเปลี่ยนปีที่ผลผลิตให้เป็นปีที่ผลผลิตดีเพื่อใช้ประโยชน์จากผลกำไรของเกษตรกร โดยปัญหานี้ไม่ได้ดำเนินการมาตั้งแต่ 13 ปีที่แล้ว พระเจ้าเซจงจึงให้มีการสำรวจสำมะโนประชากรครั้งใหม่และไม่ให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเป็นผู้สำรวจ แต่จะทำโดยนักสำรวจที่พระเจ้าเซจงหามาเอง โดยมอบหน้าที่ให้บัณฑิตสถาบันจิบยอนจอนเป็นผู้รับผิดชอบ คือ นักเศรษฐศาสตร์ นามว่า นัมซาซอล ซึ่งการปฏิรูปกฎหมายภาษีอากรใหม่นี้ได้สร้างความกังวลให้กับเหล่าขุนนางชั้นสูงว่าจะยังมีอำนาจอยู่หรือไม่ การทบทวนระบบภาษีจึงเป็นเรื่องที่ขุนนางชั้นสูงต่างพากันคัดค้านอย่างที่สุด เพราะผู้ที่เสียผลประโยชน์มากสุดในการทบทวนระบบภาษีคือ ขุนนางและพวกบัณฑิตขงจื้อในท้องถิ่นซึ่งมีพวกที่มีส่วนในการก่อตั้งโซซอนที่ออกไปอยู่ตามแคว้นต่างๆ เพื่อไปตั้งเขตปกครองที่มีอำนาจของตัวเอง ดังนั้น หากมีการทบทวนระบบภาษีอากรใหม่ พวกบัณฑิตขงจื้อใหม่ก็จะไม่มีเงินไปสร้างรากฐานจึงพากันคัดค้านอย่างมาก นอกจากนี้ การปฏิรูปภาษีอากรใหม่มีวัตถุประสงค์อื่นแอบแฝง คือ รวบรวมสำเนียงของราษฎรและภาษาถิ่นของแต่ละพื้นที่สำหรับนำมาใช้ในการประดิษฐ์อักษรใหม่

ภาพที่ 17 พระเจ้าเซจงเสด็จไปยังหมู่บ้านที่มีโรคระบาด

ที่มา : ละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

พระเจ้าเซจงเสด็จไปยังหมู่บ้านที่มีโรคระบาดเพื่อตรวจสอบว่าประชาชนได้เห็นประกาศเตือนระวังโรคหรือไม่ ซึ่งถ้าเป็นคนอ่านหนังสือไม่ออกแล้วเห็นประกาศนั้นก็ไม่สามารถทราบได้ว่าประกาศนั้นคืออะไร โดยพระองค์ได้เคยบอกให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นศึกษาขงจื้อและจดตำราทั้งสี่และทั้งห้าของขงจื้อซึ่งมีจำนวนแค่ 2,000 ตัวอักษรเท่านั้น แต่เจ้าหน้าที่กลับไม่ได้ศึกษาเนื่องจากทำงานหนักมาก งานยุ่งจนแทบจะไม่มีเวลาให้เอนหลังให้หายเหนื่อยล้าซึ่งหากเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นรู้ตัวอักษรเพียง

แค่ 1,000 ตัวอักษรเท่านั้น เด็กและประชากรเหล่านี้ก็คงไม่ตาย เมื่อเห็นปัญหาแล้ว พระองค์จึงคิดที่จะให้มีการเขียนที่เป็นแบบง่ายที่ทุกคนสามารถเล่าเรียนได้ แม้แต่คนโง่เขลาก็สามารถเรียนได้

ภาพที่ 18 พระเจ้าเซจงกลับมาศึกษาตัวอักษรให้เข้าใจง่ายมากขึ้น

ที่มา : ละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

เริ่มจากหาคำที่มีเสียงแรกคล้ายกับคำเหล่านี้ ได้แก่ โคียงอิ (แมว) คีรีม (น้ำมัน) คลมก (ตروق) กูทอจี (หนอน) คัง (แม่น้ำ) เป็นต้น โดยอักษรอันจาที่ขึ้นต้นด้วยเสียงที่คล้ายกับคำเหล่านี้มีทั้งหมด 3,234 ตัว

ภาพที่ 19 การออกแบบสระของอักษรเกาหลี

ที่มา : ละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

พระเจ้าเซจงได้ออกแบบสระของตัวอักษรใหม่ ซึ่งได้กำหนดให้เส้นตั้ง (|) หมายถึง คน เส้นนอน (—) หมายถึง โลก และจุด (.) หมายถึง สวรรค์ จุด โดยใช้พลังทั้งสามนี้ในรูปแบบการเขียนและใช้สิ่งนี้เป็นรูปแบบรากฐานในการสร้างเสียงพยัญชนะกลาง

ภาพที่ 20 การออกแบบสระของอักษรเกาหลี

ที่มา : ละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

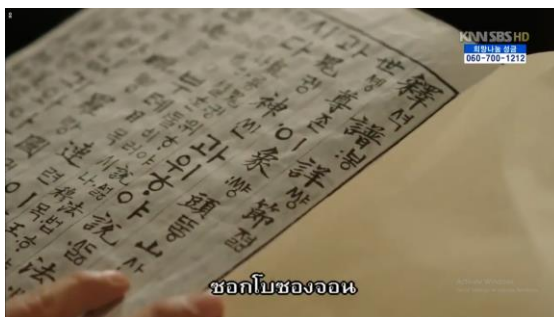
พระเจ้าเซจงได้ประดิษฐ์สระอา โอ อู ขึ้น จากนั้นก็ได้เพิ่มขีดและจุด 2 จุด กลายมาเป็นสระ ยา โย ยอ ยู เพื่อให้สามารถแยกเสียงได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ภาพที่ 21 อักษรเกาหลี

ที่มา : ละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

ในที่สุดพระเจ้าเซจงก็สามารถประดิษฐ์ตัวอักษรประจำชาติด้วยลักษณะที่เขียนง่าย มีจำนวนเพียงแค่ 28 ตัวเท่านั้น ชาวบ้านทั่วไปสามารถเรียนรู้วิธีอ่านและเขียนได้ แม้กระทั่งชื่อที่ไม่สามารถเขียนด้วยอักษรฮันจาได้ก็สามารถเขียนได้ด้วยตัวอักษรใหม่นี้ โดยตัวอักษรเหล่านี้ได้บรรจุถ้อยคำทุกเสียงบนโลกนี้ แม้จะเป็นชนชั้นต่ำที่ไม่มีการศึกษา ไม่มีฐานะในสังคมก็สามารถเรียนรู้ตัวอักษรทั้งหมดได้ภายในวันเดียว และในไม่ช้าพวกเขา ก็จะกลายเป็นประชาชนผู้รู้หนังสือ

ภาพที่ 22 ชอกโบของจอน หรือ หนังสือพุทธประวัติ
ที่มา : ละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

พระเจ้าเชงจให้บัณฑิตแปลชอกโบของจอนซึ่งเป็นหนังสือพุทธประวัติ โดยใช้ตัวอักษรใหม่ในการแปล ซึ่งได้สร้างความแปลกใจให้กับบัณฑิตขงจื้อเพราะในการแปลครั้งแรกนั้นไม่ใช้การแปลหลักคำสอนของลัทธิขงจื้อแต่เป็นคัมภีร์ทางพุทธศาสนา ต่างคิดว่าแท้จริงแล้วพระเจ้าเชงจนั้นเลื่อมใสในพุทธศาสนา

ภาพที่ 23 สุนมินจงอิม
ที่มา : ละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

พระเจ้าเชงจได้ตั้งชื่ออักษรที่ประดิษฐ์ขึ้นใหม่นี้ว่า “สุนมินจงอิม” และประกาศให้ใช้อักษร โดยให้หัวหน้าบัณฑิตจอนจินจีใช้ตัวอักษรใหม่แต่งเพลงเกี่ยวกับการก่อตั้งโชซอน นอกจากนี้ยังให้บัณฑิตของซั่มมุนและพักเพียงยอนทำหน้าที่กำหนดมาตรฐานการเขียนตัวอักษรฮันจา และตีพิมพ์หนังสือเกี่ยวกับพุทธประวัติที่ได้แปลเป็นภาษาเกาหลี

ภาพที่ 24 ส่งนางกำนัลไปเผยแพร่อักษรให้แก่ชาวบ้านตามท้องถิ่นต่าง ๆ

ที่มา : ละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

พระเจ้าเซจงได้ส่งนางกำนัลไปเผยแพร่อักษรของพระองค์โดยวิธีการสอนชาวบ้านร้องเป็นเพลงและพิมพ์ใส่กระดาษยันต์แจกเป็นคาถา เพราะทุกบ้านจะต้องติดกระดาษยันต์ไว้หน้าบ้านเพราะเชื่อว่ายันต์จะปิดเป่าสิ่งชั่วร้ายและมีแต่สิ่งดี ๆ เข้ามาในชีวิต พระเจ้าเซจงใช้ความเชื่อและความเลื่อมใสของชาวบ้านด้วยวิธีการที่ง่าย ๆ และได้ผลเร็วที่สุดสำหรับการเผยแพร่ให้แก่ชาวบ้าน แต่อย่างไรก็ตาม แม้วัดอักษรจะแพร่ออกไปแล้ว ก็ต้องจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มและใช้ตัวอักษรนี้ในการสอบคัดเลือกขุนนางด้วย ไม่เช่นนั้นอักษรเหล่านี้จะหายสาบสูญไป

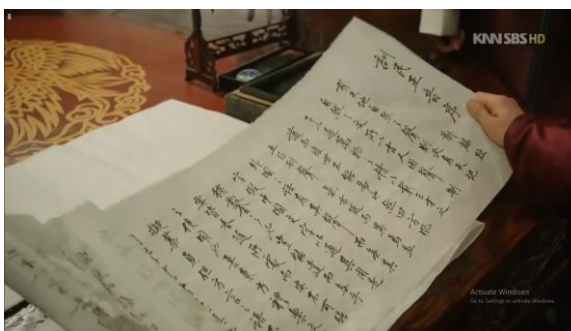

ภาพที่ 25 พระเจ้าเซจงประกาศกับคณะเสนาบดีว่าจะประกาศใช้ตัวอักษรวันที่ 9 ตุลาคม

ที่มา : ละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

พระเจ้าเซจงจะรับผิดชอบเรื่องการประกาศใช้ตัวอักษรใหม่ ซึ่งการประกาศใช้ตัวอักษรได้นั้นจะต้องเริ่มจากการสร้างสำนักจัดพิมพ์เพื่อพิมพ์หนังสือด้วยตัวอักษรเหล่านี้ และต้องได้รับการสนับสนุนจากเสนาบดีในการบำรุงตัวอักษรใหม่เข้าไปในการสอบ โดยพระเจ้าเซจงประกาศกับคณะเสนาบดีตีว่าจะประกาศใช้ตัวอักษรในวันที่ 9 เดือนตุลาคม พ.ศ.1989 โดยจะประกาศท่ามกลางสายตาของราษฎรนับพันนับหมื่นคน พระองค์มอบหมายให้กระทรวงพลาธิการตั้งสำนักจัดพิมพ์ (อินมุน) และสำนักเผยแพร่ (จอนกิม) และให้กระทรวงพิธีการบรรจุตัวอักษรเข้าไว้ในสอบ

ขุนนาง โดยให้กระทรวงพลาธิการและกระทรวงพิธีการดำเนินแผนการแล้วเสนอแผนไปยังสภาเสนาบดี และให้สมาชิกสภาอาวุโสทั้งสามหารือกันได้อย่างเต็มที่แล้วตัดสินใจว่าจะยอมรับให้มีการประกาศอักษรใหม่หรือไม่ จากนั้นพระเจ้าเซจงจะออกพระราชกฤษฎีกาให้เป็นไปตามการตัดสินใจนั้น ดังนั้น เรื่องสำคัญที่สุดในการประกาศใช้ตัวอักษรจึงขึ้นอยู่กับการอนุมัติของสมาชิกสภาอาวุโสทั้งสาม

ภาพที่ 26 บทนำในฮุนมินจองอึม

ที่มา : ละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

พระเจ้าเซจงได้เขียนบทนำในฮุนมินจองอึมเพื่อการประกาศใช้ตัวอักษรใหม่ เนื้อหาประกอบไปด้วยเหตุผลของการสรรค์สร้างตัวอักษรขึ้นมา และคุณภาพที่ยอดเยี่ยมของตัวอักษรพวกนี้ โดยรวมเอาหลักการของสรรพสิ่งในจักรวาลมาสร้าง ซึ่งการสร้างอักษรใหม่นี้สาเหตุมาจากภาษาพูดของคนเกาหลีต่างจากของจีนและภาษาพูดก็ไม่รับกับวิธีเขียนแบบจีนด้วย จึงเป็นเรื่องที่น่าสลดใจอย่างยิ่งหากราษฎรที่ไม่รู้หนังสือต้องการจะสื่อสารแต่ไม่อาจบอกความตั้งใจของตัวเองได้

ภาพที่ 27 พระเจ้าเซจงประกาศใช้ตัวอักษร

ที่มา : ละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

ประชาชนสามารถอ่านออกและเขียนตัวอักษรใหม่ได้จากการได้เรียนรู้จากโซอี และการเผยแพร่ด้วยวิธีการสอนต่อ ๆ กัน ทำให้มีคนจำนวนมากที่รู้ตัวอักษรใหม่ที่พระเจ้าเซจงประดิษฐ์ขึ้นมา พระเจ้าเซจงได้ประกาศใช้ตัวอักษรใหม่โดยกล่าวว่า ภาษาพูดของประเทศเราแตกต่างจากของประเทศจีน ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนไม่คล้องจองกัน ด้วยเหตุผลนี้ ถึงแม้ราษฎรที่ไม่รู้หนังสือต้องการจะสื่อสาร ในที่สุดแล้ว คนจำนวนมากไม่สามารถแสดงออกซึ่งความตั้งใจของพวกเขาได้เป็นเรื่องที่น่าสลดใจด้วยเหตุผลนี้ พระองค์เกิดความสงสารราษฎรของพระองค์ จึงได้ประดิษฐ์อักษรเพื่อให้ทุกคนได้เรียนรู้และนำไปใช้ได้โดยง่าย พระองค์ตั้งใจจะทำให้การใช้ชีวิตของราษฎรง่ายขึ้น จึงออกแบบตัวอักษร ได้ดังนี้

“กือ” เป็นเสียงที่ออกจากฟัน กรามและมีเสียงแรกเหมือนกับคำว่า “กุนจา” แปลว่า พระราชา

“นีอ” เป็นเสียงที่ออกจากลิ้น

“ดือ” เป็นเสียงที่ออกจากลิ้นซึ่งมีเสียงเหมือนกับเสียงแรกของคำว่า “ดู” แปลว่าสอง

“ซือ” เป็นเสียงที่ออกจากฟันและมีเสียงแรกเหมือนกับคำว่า “ซิม” แปลว่าน้ำลายตัวเอง เสียงที่ออกมาจากฟัน กราม ลิ้น และริมฝีปากสามารถสลับสับเปลี่ยนกับเสียงอักษรอันจาได้

ผลกระทบทางการเมืองจากการประดิษฐ์อักษร

ภาพที่ 28 แม่พิมพ์ตัวอักษรใหม่ที่พระเจ้าเซจงให้บัณฑิตยุนฟิลศึกษา

ที่มา : ละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

องค์กรมิลบอนได้รวบรวมหลักฐานจากที่ได้จากบัณฑิตยุนฟิลศึกษาที่ถูกลักขโมย พบว่าพระเจ้าเซจงได้แอบดำเนินแผนการประดิษฐ์อักษรอย่างลับ ๆ โดยให้บัณฑิตโฮดัมแห่งจิบยอนจอนกำลังศึกษาภาษาสันสกฤตจากคัมภีร์ศาสนาพุทธ บัณฑิตยุนฟิลประดิษฐ์แม่พิมพ์ตัวอักษรที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน และบัณฑิตจางซองซูศึกษาตัวอักษรพัก-ปา องค์กรมิลบอนจึงเกิดความไม่พอใจอย่างมากและ

คิดว่าการประดิษฐ์อักษรของพระเจ้าเซจงนี้อาจจะกลายมาเป็นความป่าเถื่อนและความกระหายในอำนาจของชนชั้นต่ำ ทำให้อำนาจของชนชั้นสูงสั่นคลอนได้ พระเจ้าเซจงรู้ว่าการประกาศใช้ตัวอักษรจะทำให้เกิดความแตกตื่นจึงเป็นเหตุผลให้ต้องดำเนินงานอย่างลับ ๆ ซึ่งถ้าแผนการนี้ถูกเปิดเผยออกไปจะต้องเผชิญกับผู้ต่อต้าน และการประดิษฐ์ตัวอักษรอาจเป็นไปได้

องค์กรมิลบอนจึงได้ตีตประกาศว่าพระเจ้าเซจงกำลังประดิษฐ์อักษรใหม่ เมื่อราชสำนักกรับรู้ถึงเรื่องนี้ก็ได้สร้างความไม่พอใจให้กับเหล่าขุนนางชนชั้นสูงและบัณฑิตขงจื้อ เพราะการประดิษฐ์ตัวอักษรเป็นเสมือนการต่อต้านทางการหมิงและทำให้อำนาจของชนชั้นสูงลดลง

ภาพที่ 29 การประชุมคยองยอนเกี่ยวกับข่าวลือเรื่องการประดิษฐ์อักษร

ที่มา : ละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

ในการประชุมคยองยอนได้พูดถึงข่าวลือเรื่องการประดิษฐ์อักษรของพระเจ้าเซจงและการหายตัวไปขององค์รัชทายาทที่ถูกองค์กรมิลบอนจับตัวไป สภาคณบดีจึงร้องเรียนให้พระเจ้าเซจงล้มเลิกการประดิษฐ์อักษรก่อน เพื่อที่จะรักษาชีวิตขององค์รัชทายาท แต่พระเจ้าเซจงก็ยังไม่ล้มเลิกการประดิษฐ์ตัวอักษร พระองค์ได้ให้เหตุผลว่าระบบการเขียนของโซซอนที่ใช้เขียนภาษาและเสียงต่าง ๆ ของพระองค์นั้นประดิษฐ์ขึ้นเพื่อต้องการรู้ความคิดเห็นของคนธรรมดาทั่วไปเกี่ยวกับการทำหน้าที่ของเหล่าขุนนาง เหล่าขุนนางและบัณฑิตไม่พอใจอย่างมากจึงเกิดการต่อต้านอย่างรุนแรง นำโดยชเวมันรี ซึ่งเป็นรองหัวหน้าบัณฑิตผู้ดูแลของจิบพยอนจอนต่อต้านรุนแรงที่สุด เพราะการประดิษฐ์อักษรถือเป็นการละทิ้งลัทธิขงจื้อและทำให้เหล่าบัณฑิตกลายเป็นคนป่าเถื่อน โดยเชื่อว่าประเทศที่มีอักษรเป็นของตัวเองล้วนเป็นประเทศป่าเถื่อน เช่น มองโกเลีย ญี่ปุ่น และริเบต เป็นต้น

ภาพที่ 30 การประท้วงไม่ให้มีการประดิดรัฐอักษรของเหล่าบัณฑิตและขุนนาง
ที่มา : ละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

บัณฑิตและขุนนางที่มาประท้วงให้มีการยกเลิกการประดิดรัฐอักษรใหม่ได้ให้เหตุผลว่าประเทศที่มีอักษรเป็นของตัวเองล้วนแล้วแต่เป็นประเทศที่มีแต่คนเถื่อน อักษรฮันจา นั้นเป็นอักษรที่ดีที่สุดไม่ได้เป็นแค่ตัวหนังสือ แต่เป็นลัทธิขงจื้อที่มีความคิดอยู่ในนั้นด้วย ซึ่งพวกบัณฑิตที่ได้เป็นขุนนางนั้นก็เกิดจากการเรียนรู้อักษรฮันจาและลัทธิขงจื้อจึงสามารถเข้าไปเป็นขุนนางได้ การเรียนรู้อักษรฮันจาคือแก่นสำคัญของลัทธิขงจื้อ ขุนนางในโชซอนจึงแตกต่างจากขุนนางในสมัยโครยอ เพราะไม่ได้ปกครองประเทศโดยการสืบทอดทางสายเลือดและเผ่าพันธุ์ แต่เป็นการสอบคัดเลือกขุนนางซึ่งได้รับคัดเลือกจากทักษะและความสามารถของพวกเขา สิ่งนี้คือโชซอนในอุดมคติ ทั้งนี้ยังให้เหตุผลอีกว่าการเขียนและอำนาจเป็นของคู่กัน ถ้าตัวอักษรนี้ถูกประกาศใช้ อำนาจและระบบของขุนนางก็จะสั่นคลอน ทำให้อำนาจและผลประโยชน์ของความเป็นชนชั้นสูงเริ่มหตุหาย การเขียนจะถูกแบ่งปันไปสู่ทุกคน และการแบ่งชนชั้นก็จะล่มสลายอาจก้าวสู่ยุคที่ใครก็สามารถเป็นขุนนางได้ ซึ่งเหล่าขุนนางมีอำนาจและมีเกียรติก็เพราะเรียนรู้ระบบการเขียน แต่ถ้าสามัญชน ทาส และชนชั้นต่ำต่างก็เรียนรู้การเขียน พวกขุนนางก็จะต้องแบ่งปันอำนาจที่เรายึดไว้

ภาพที่ 31 ขุนนางยื่นข้อเสนอกับพระเจ้าเซจง
ที่มา : ละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

ขุนนางได้ยื่นข้อเสนอกับพระเจ้าเซจงว่าถ้าหากไม่ยกเลิกการประกาศใช้ตัวอักษรก็ให้ยกเลิกสถาบันจิบยอนจอนแทน โดยโน้มน้าวขุนนางให้กลับมาทำงานเหมือนเดิม เนื่องจากในเร็ว ๆ นี้ราชสำนักจะเปิดสอบคัดเลือกขุนนาง ซึ่งถ้าหากไม่มีขุนนางมาทำงานก็เปิดสอบไม่ได้ พระเจ้าเซจงจึงตัดสินใจจะยกเลิกจิบยอนจอนแทน แต่จะตั้งหน่วยงานใหม่ขึ้นมาดูแลเรื่องตัวอักษรนี้โดยตรง โดยจะให้ราชสำนักและหน่วยงานทางทหารใช้ภาษานี้เป็นภาษาราชการ พร้อมกับบรรจุอักษรใหม่นี้ไว้ในการสอบคัดเลือกขุนนางด้วย อีกทั้งยังได้เปลี่ยนระบบของกระทรวงทั้งหมดให้รายงานตรงต่อพระองค์แทนสภาเสนาบดี ซึ่งตราบไต่ที่ยังมีจิบยอนจอนสภาเสนาบดีก็เป็นเพียงแค่ว่าประชุมเท่านั้น เพราะจิบยอนจอนมีระบบบริหารเบ็ดเสร็จ

ภาพที่ 32 บัณฑิตขงจื้อออกมาประท้วงเรื่องการประดิษฐ์อักษรใหม่จากการที่ทาสสอบเข้ารับราชการได้
อันดับหนึ่งได้

ที่มา : ละครชุดเรื่อง Tree with deep roots

บัณฑิตขงจื้อ พักเซมยอง ออกมาประท้วงแสดงความไม่พอใจเรื่องการประดิษฐ์อักษรใหม่ เพราะแม้แต่ทาสก็สามารถสอบเข้ารับราชการอันดับหนึ่งได้ โดยกล่าวว่า เป็นชาติของลัทธิขงจื้อใหม่ และเหล่าขุนนางเป็นผู้ผลักดันให้โซซอนเป็นเลิศและมีหน้าที่ในการชี้นำทางของโซซอน ชนชั้นสูงที่พร้อมด้วยการศึกษา การปกครอง และวัฒนธรรมเท่านั้นที่นำพาบริหารประเทศได้ แต่ตอนนี้การประดิษฐ์อักษรได้ทำลายอำนาจหมิงสร้างโลกที่ทุกคนสามารถใช้การเขียนได้ สิ่งนี้จะสั่นคลอนลัทธิขงจื้อใหม่ที่เป็นรากฐานการปกครองของโซซอนอย่างรุนแรง

เมื่ออักษรที่ขัดต่ออักษรฮันจามาสู่การล้มล้างลำดับชนชั้นของโซซอน ทำให้ระบบการปกครองโดยชนชั้นสูงไม่น่าเลื่อมใสอีกต่อไป ส่งผลให้ไม่สามารถแสดงความเคารพต่อผู้มีศีลธรรมได้ ดังเช่นการให้ทาสดำรงตำแหน่งแทโฮกุนเป็นเหตุให้ลำดับชนชั้นสั่นคลอนอย่างรุนแรง อีกทั้งสถาบันจิบยอนจอนที่เป็นแหล่งศึกษาค้นคว้าก็ทำตัวอยู่เหนือลัทธิขงจื้อดั้งเดิม ทำให้การเรียนรู้ล้มเหลว

และคำแนะนำต่างๆ ก็ไม่อาจเปลี่ยนเจตจำนงของพระราชชาติได้ ดังนั้นในฐานะบัณฑิตของจื้อจึงไม่มีทางเลือกทำได้เพียงปิดหนังสือและคร่ำครวญเท่านั้น

สรุป

รัชสมัยของพระเจ้าเซจงถือเป็นช่วงที่ยุคโซซอนมีความเจริญรุ่งเรืองทางด้านวัฒนธรรมมากที่สุด เนื่องจากพระเจ้าเซจงทรงสร้างคุณาประโยชน์มากมายให้แก่อาณาจักรโซซอน ไม่ว่าจะเป็นการก่อตั้งสถาบันวิจัยจิบยอนจอนซึ่งเป็นแหล่งการศึกษาของนักปราชญ์ขงจื้อและรวบรวมผู้มีความรู้เกี่ยวกับปรัชญาขงจื้อ การสนใจทางด้านวิทยาศาสตร์โดยการให้บัณฑิตประดิษฐ์มาตรวัดน้ำฝนอันแรกของโลกในค.ศ.1441 นาฬิกาน้ำ นาฬิกาแดด และลูกโลกจำลองท้องฟ้าสำหรับโหราหลวงเพื่อใช้ศึกษาดวงดาว การพระราชนิพนธ์ “หนังสือพงศาวดาร” ซึ่งเป็นหนังสือที่รวบรวมความรู้และประสบการณ์ในการทำเกษตรจากเกษตรกรอาวุโสทั่วอาณาจักร และผลงานที่สำคัญที่สุด คือ การประดิษฐ์อักษรเกาหลี หรือที่เรียกว่า “ฮันกิล” ขึ้นเพื่อใช้แทนตัวอักษรจีน หรือ “ฮันจา” ที่ใช้มาก่อนหน้านี้เป็นระยะเวลาอันยาวนานแล้ว แต่ก็เกิดกระแสการต่อต้านการประดิษฐ์อักษรเป็นของตนเองอย่างรุนแรงจากขุนนางชนชั้นสูง เพราะเห็นว่าอักษรฮันกิลนั้นง่ายเกินไปจะทำให้ผู้คนจะตกอยู่ในความเกียจคร้าน และประณามว่าเป็นภาษาปัญญาอ่อนหรือภาษาไร้การศึกษา มีแต่ตัวอักษรจีนเท่านั้นที่เป็นตัวอักษรที่ถูกต้องชอบธรรมที่สุด ทั้งนี้ยังมองว่าการประดิษฐ์ตัวอักษรเป็นความท้าทายและดูหมิ่นประเพณีและอำนาจอันยาวนานของการใช้งานตัวอักษรจีน สภาพการเมืองและสังคมในสมัยนั้นจึงเกิดความวุ่นวาย ขุนนางแบ่งเป็นสองฝ่าย คือ ฝ่ายร่วมทำงานประดิษฐ์อักษรกับพระเจ้าเซจง และฝ่ายขุนนางลัทธิขงจื้อที่ต่อต้านการประดิษฐ์อักษร อย่างไรก็ตาม การประดิษฐ์อักษรเกาหลีถือเป็นรากฐานทางวัฒนธรรมและเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์ ทำให้ชาวเกาหลีให้ความสำคัญและรู้สึกภาคภูมิใจที่มีภาษาเป็นของตนเอง

ละครชุดเรื่อง Tree with deep rooted เป็นละครชุดอิงประวัติศาสตร์ในรัชสมัยของพระเจ้าเซจง โดยได้ถ่ายทอดถึงความสำคัญของการมีตัวอักษรเกาหลีที่ใช้มาจนถึงทุกวันนี้ ละครนำเสนอตั้งแต่กระบวนการสร้างและออกแบบตัวอักษรเกาหลีที่ได้จากการเรียนรู้มาจากการออกเสียงโดยธรรมชาติของคนอย่างถึงแก่น พระเจ้าเซจงได้ศึกษาเสียงธรรมชาติและการเปล่งเสียงพูดคำต่าง ๆ อย่างลึกซึ้งเพื่อจัดกลุ่มการออกเสียงที่เปล่งออกมาจากปาก และทำการกำหนดเป็นตัวอักษรแต่ละตัว ได้แก่ “กือ” เป็นเสียงที่ออกจากฟัน กราม, “นือ” เป็นเสียงที่ออกจากลิ้น, “ตือ” เป็นเสียงที่ออกจากลิ้น และ “ซือ” เป็นเสียงที่ออกจากฟัน ซึ่งเสียงที่ออกมาจากฟัน กราม ลิ้น และริมฝีปากสามารถสลับ

สับเปลี่ยนกับเสียงอักษรอันจาได้ นอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบทางการเมืองของการคิดจะประดิษฐ์ตัวอักษร โดยเกิดกระแสต่อต้านการประดิษฐ์อักษรทั้งจากฝ่ายขุนนางชั้นสูงและองค์กรมิลบอนซึ่งเป็นองค์กรที่ต้องการคานอำนาจของกษัตริย์ เนื่องจากเกรงกลัวว่าหากชนชั้นต่ำเช่นทาสและสามัญชนทั่วไปต่างพากันรู้หนังสือ จะทำให้ช่องว่างช่องว่างระหว่างชนชั้นแคบลง อำนาจและผลประโยชน์จากการเป็นชนชั้นสูงก็จะเริ่มหดหายลง จึงต้องทำทุกวิถีทางแม้ว่าจะเกิดความสูญเสียเพื่อหยุดยั้งการประดิษฐ์ตัวอักษรใหม่ของพระเจ้าเซจง

แม้ว่าละครชุด Tree with deep rooted จะสร้างขึ้นเพื่อความบันเทิงแต่ก็สามารถกระตุ้นความสนใจของผู้ชมเกี่ยวกับการประดิษฐ์อักษรเกาหลีอันเป็นรากฐานทางวัฒนธรรมและภาษาเกาหลีในปัจจุบันได้ไม่น้อย โดยจำลองเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ในสมัยพระเจ้าเซจงมหาราชและถ่ายทอดกระบวนการสร้างและออกแบบตัวอักษรเกาหลีไปจนถึงวิธีการออกเสียงได้เป็นอย่างดี

บรรณานุกรม

- ดำรงค์ ฐานดี. (2549). **เกาหลีในยุคอาณาจักรโชซอน**. วารสารรามคำแหง, 23(4), 14-35.
- เสรี วงษ์มณฑา. (2561). **แนวทางการผลิตภาพยนตร์และละครโทรทัศน์อิงประวัติศาสตร์**. วารสารนิเทศศาสตร์และนวัตกรรมการนิเทศ, 5(1), 1-22.
- ไพบูรณ์ ปิตะเสน. (2545). **ประวัติศาสตร์เกาหลีจากยุคเผ่าพันธุ์ถึงราชวงศ์สุดท้าย**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : แสงเทียนการพิมพ์.
- ไพบูรณ์ ปิตะเสน. (2555). **ประวัติศาสตร์เกาหลีจากยุคสาธารณรัฐใหม่**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โปสต์ พับลิชชิง.
- รงรอง วงศ์โอบอ้อม. (2561). **History of Korea ประวัติศาสตร์เกาหลี เรียนรู้และเข้าใจประวัติศาสตร์เกาหลีภายใน 1 วัน**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เทอร์ช.
- วีระชัย โชคมุกดา. (2555). **ประวัติศาสตร์เกาหลีแผ่นดินแห่งความแตกแยกจากอดีตจนถึงปัจจุบัน**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ยิปซี.
- Jae Woong Kim. (2006). **King Sejong the Great: The Everlasting Light of Korea**. Seoul: Diamond Sutra Recitation Group.
- Ji young Lee. (2013). **The Understanding Korea Series (UKS): Hangeul**. Gyeonggi: The Academy of Korean Studies Press.
- Ki Moon Lee & Robert Ramsey S. (2011). **A history of the Korean language**. New York: Cambridge University Press.

เว็บไซต์

- สำนักข่าวสับปะรด. **วันอักษรเกาหลี Hangul Day**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 15 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.pineapplenewsagency.com/th/c689/วันอักษรเกาหลี+Hangul+Day>
- Hassalhome. **ประวัติอักษรเกาหลี**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 21 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก <http://hassalhome.blogspot.com/2008/06/blog-post.html>

- Kseries. **ซีรีส์เกาหลี Deep Rooted Tree ซบไทย Ep.1-24 (จบ)**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 16 มีนาคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.kseries.tv/clip/241392/>
- LuvAsianSeries. **จอมกษัตริย์ตำนานอักษร (Deep Rooted Tree)**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก <http://luvasianseries.blogspot.com/2016/01/deep-rooted-tree.html>
- Panchira. **Tree with Deep Roots จอมกษัตริย์ตำนานอักษร**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.login4.com/รีวิว-tree-with-deep-roots-จอมกษัตริย์ตำนานอักษร/>
- Prysang. **Tree with deep Roots อักษรแห่งองค์ราชันย์ ปณิธานเพื่อประชาชน**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.bloggang.com/mainblog.php?id=prysang&month=14-01-2012&group=24&gblog=18>
- Stories Preschool. **Sejong the Great (1397-1450)**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 15 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก <http://www.storiespreschool.com/sejong1.html>
- Thoughtco. **Biography of King Sejong the Great of Korea, Scholar and Leader**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 15 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.thoughtco.com/king-sejong-the-great-of-korea-195723>
- Wikipedia. **อักษรฮันกึล**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 20 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://th.wikipedia.org/wiki/อักษรฮันกึล>
- WrightHouse. **Linguistic and Philosophical Origins of the Korean Alphabet (Hangul)**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 20 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก <http://www.wright-house.com/korean/korean-linguistics-origins.html>

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - นามสกุล	นางสาวพัชริดา คลองขุด
วัน เดือน ปีเกิด	12 มิถุนายน พ.ศ. 2540
สถานที่เกิด	จังหวัดกระบี่
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	65 ม.3 ต.เขาเขน อ.ปลายพระยา จ.กระบี่ 81160
ประวัติการศึกษา	
2559 – ปัจจุบัน	ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ คณะอักษรศาสตร์ สาขาเอเชียศึกษา ภาษาเกาหลี
2554 – 2559	ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นถึงมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนกัลยาณีศรี- ธรรมราช